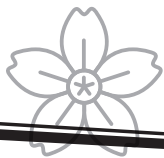

新参者

ผู้มาเยือน

桜のお箸

人形町

・
โลกนี้
มีแค่
ชวากับดำ
・

ケーキ

อิงาชิโนะ เคโงะ
อัครวงษ์ อติศัย แปล

せんべい

ผู้มาเยือน 新参者

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
ฉัตรขวัญญ์ อติศัย แปล

ជ្រាប

ผู้มาเยือน

สารบัญ

บทที่ 1 ลูกสาวร้านขนมเข้มเบ	7
บทที่ 2 เด็กหนุ่มร้านอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิม	36
บทที่ 3 ลูกสะใภ้ร้านเครื่องดินเผา	65
บทที่ 4 สุนัขร้านนาฬิกา	92
บทที่ 5 พนักงานร้านขนมตะวันตก	121
บทที่ 6 เพื่อนนักแปล	152
บทที่ 7 ประธานบริษัทรับจ้างทำความสะอาด	179
บทที่ 8 ลูกค้าร้านหัตถกรรมท้องถิ่น	212
บทที่ 9 ตำรวจสืบสวนแห่งย่านนิคมบาชิ	240

บทที่ 1

ลูกสาวร้านขนมเซ็มเบ

1

“ช่วงนี้อากาศค่อยเย็นลงหน่อย ไม่ไหวๆ เพิ่งเดือนมิถุนายน¹ แท้ๆ”
ซาโตโกะจัดถุงขนมเซ็มเบ² ที่วางหน้าร้านเสียใหม่ แล้วกลับเข้าร้าน
“อย่าเพิ่งออกจากโรงพยาบาลหยกๆ อย่าลืมหาโนนทำนี่เยอะนักสิ
ถ้าพ่อมาเห็นเข้า หนูจะโดนบ่นเอา” นาโอะหัน้ามู้ย
“ไม่เป็นไรๆ ย่าออกจากโรงพยาบาล ก็แปลว่าไม่ใช่คนป่วยแล้ว
ต้องกลับมาทำงานตามปกติ โบราณว่าไว้ ใครไม่ทำงาน ก็ไม่ต้องกิน
นาโอะจึงก๊อปปี้หาเลี้ยงตัวเองให้ได้เร็วๆ นะ”
“แหม พุดแบบนี้ไปอีกแล้ว” นาโอะโยนเศษขนมเซ็มเบจิ้มมายองเนส
เข้าปาก

¹ เดือนมิถุนายนคือช่วงต้นฤดูร้อนของประเทศญี่ปุ่น ปกติอากาศจะยังไม่ค่อยร้อน

² ข้าวเกรียบญี่ปุ่น ทำจากแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล และน้ำ ผสมให้เข้ากัน แล้วนำไปย่างด้วย
ตะแกรงเหล็ก ปรุงรสด้วยซอสถั่วเหลืองหรือเกลือ

ซาโตโกะตบสะโพกพลางจ้องหน้าหลานสาวเหม้ง

“ว่าแต่แกนี่ ชอบเซ็มเบเสียเหลือเกินนะ ต่อให้เป็นลูกสาวร้านเซ็มเบ ก็เถอะ กินมาตั้งแต่เกิด ไม่เบื่อบ้างรึ?”

“ก็อันนี้เป็นสินค้าใหม่นี่นา”

“ถึงจะเป็นสินค้าใหม่ เซ็มเบก็คือเซ็มเบวันยังค่ำ บอกตามตรง ย่า ไม่อยากเห็นมันแล้วด้วยซ้ำ ที่สำคัญ เคี้ยวไม่ไหวด้วย”

“แต่ก็อุตส่าห์เปิดร้านเซ็มเบมาได้ตั้งห้าสิบปีเนอะ”

“ย่าบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่า เพิ่งเปิดเป็นร้านเซ็มเบเมื่อสามสิบปีที่แล้ว ก่อนหน้านั้นเป็นร้านขายขนมญี่ปุ่น แล้วพ่อแกก็เปลี่ยนมาทำร้านเซ็มเบเลย เฮ้อ คิดถึงโยคัง³ จริงๆ”

“ย่าก็กินโยคังอยู่บ่อยๆ นี่นา”

ตอนนาโอะเบะปาก ชายร่างท้วมสวมสูทสีเทาผลัดประตูกระจก เข้ามา

“สวัสดีครับ” เขากล่าวทักทายอย่างมีชีวิตชีวาแล้วค้อมศีรษะ

“คุณทาคุระ ขอโทษนะ ที่ต้องให้ลำบากมา แคมอากาศยังร้อนแบบนี้อีก” ซาโตโกะเอ่ยน้ำเสียงสดใส

“ไม่ลำบากเลยครับ เป็นหน้าที่ของผม อีกอย่าง นี่ก็เย็นย่ำ อากาศเย็นสบายขึ้นมาก แต่ช่วงกลางวันนี่ ทำเอาแย่เลยทีเดียว”

“จ้ะคุณคงเหนื่อยมาแน่เลย เดี่ยวฉันหาเครื่องดื่มเย็นๆ มาให้นะคะ เข้ามาข้างในก่อนสิ” ซาโตโกะเชิญเขาเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“ไม่เป็นไรครับ ผมอยู่แค่ตรงนี้ดีกว่า วันนี้ขอเจ้านั่นให้ผมก็พอ” ทาคุระวาดนิ้วในอากาศเป็นรูปสี่เหลี่ยม

“ไปรับรองแพทย์สินะ ไม่ต้องห่วง วันนี้ฉันกับเด็กคนนี้จะรับมาด้วยกัน ฉันบอกแล้วว่าไปคนเดียวได้ แต่เด็กคนนี้ก็ยังตามมา ไม่ฟังกันบ้างเลย” ซาโตโกะเตรียมถอดรองเท้าแตะ

³ คุนถั่วแดง ทำจากถั่วแดงกวนกับน้ำตาลแล้วเอาไปแช่เย็น

“ไม่ต้องหrok ย่า เดียวหนูไปหยิบให้” นาโอะปรามแล้วเดินเข้าไปข้างในเอง

“รู้รึว่าอยู่ไหน” ซาโตโกะถามไล่หลัง

“รู้สิ เพราะหนูเป็นคนเก็บ ย่าต่างหากที่ไม่รู้ว่าเก็บไว้ไหน”

เสียงซาโตโกะบนนาโอะลอยแว่วมา ได้ยินเสียงทาคูระหัวเราะ

“นาโอะจัง รินน้ำชามาด้วยนา” เสียงซาโตโกะดังก้อง

“รู้แล้วนา” นาโอะพิมพ์แล้วเคาะลั่นอย่างรำคาญ

เธอวางแก้วชาอุ่นลงเย็นเจี๊ยบบนถาด แล้วเดินกลับไปหน้าร้าน ทั้งคู่ยังสนทนากันอย่างมีไมตรี

“ว่าแต่คุณดูแข็งแรงขึ้นนะครับ ผมมาหาเมื่อสัปดาห์ก่อนเอง ผ่านไปแค่ไม่กี่วัน สีหน้าผิวกันเป็นคนละคน” ทาคูระพูดอย่างทิ้งๆ ส่ายหน้าไปมา

“ได้กลับบ้านแล้ว ความรู้สึกต่างกับตอนอยู่โรงพยาบาลจริงๆ ทยอยนิ่งๆ ไม่ได้ เห็นเด็กคนนั้นสาละวนทำโน่นทำนี่ให้แล้ว มันน่ารำคาญนะ”

“คงทำไปเพราะเป็นห่วงละครับ อ๊ะ ขอบคุณสำหรับน้ำชา” เขายื่นมือไปรับแก้วชาอุ่นๆ

“อ้าว ย่า” นาโอะยื่นซองให้ซาโตโกะ

“จ๊ะ ขอบใจนะ” ซาโตโกะหยิบเอกสารแผ่นหนึ่งจากซอง กวาดตาอ่านเร็วๆ ก่อนส่งให้ทาคูระ “คุณทาคูระ เอกสารนี้ไซ้ใหม่”

เขาเอ่ยว่าขอดูสักครู่ แล้วรับไป

“อ้อ เข้าโรงพยาบาลตั้งสองเดือนเชียวหรือครับ ลำบากแย่เลย”

“ถ้าอยู่นานขนาดนั้นแล้วหายจากโรคก็ดีหrok แต่มันน่าสมเพชตรงที่หมอไม่รักษาโรคนั้นให้ซะสิ สุดท้ายดันตรวจเจออีกโรคเข้า ก็เลยเสียเวลารักษาโรคใหม่ตั้งสองเดือน ไม่มีอะไรน่าเจ็บใจยิ่งกว่านี้แล้ว”

“ในเอกสารแจ้งว่าป่วยเป็นโรคท่อน้ำดีอักเสบ อ๊ะ แต่เขียนว่าตรวจโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองด้วย”

“โรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองนี่แหละ ที่ทำให้เข้าโรงพยาบาล

ตั้งใจจะผ่าตัดรักษาโรคนั้นแท้ๆ แต่สรุปแล้วต้องเอาไว้ทีหลัง”

“แสดงว่ามีแผนจะผ่าตัดรักษาโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองด้วยสินะครับ”

“ก็ทำนองนั้นแหละ แต่ฉันก็อายุป็นนี้แล้ว แทนที่จะเสี่ยงผ่าตัดปล่อยไว้อย่างนี้ แล้วอยู่ต่อไปเท่าที่อยู่ไหว อาจดีกว่าก็ได้”

“อะฮ้า อย่างนี้เอง ตัดสินใจยากเอาการนะครับ” ทาคุระท่าทางลำบากใจเล็กน้อย เพราะไม่สมควรพูดจาไร้ความรับผิดชอบในสถานการณ์เช่นนี้

“เอกสารเท่านั้นพอหรือเปล่า” ซาโตโกะถาม

“ครับ รวมทั้งที่ได้มาวันก่อน ก็ครบถ้วนดีแล้ว เดี่ยวผมจะเข้าไปที่บริษัท ดำเนินการให้ทันที ทางบริษัทน่าจะจ่ายค่ารักษาระหว่างเข้าโรงพยาบาลภายในเดือนหน้าเป็นอย่างช้า”

“เย็นขนาดนี้ยังต้องไปบริษัทอีกหรื เหนื่อยแย่เลยนะ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ ฉันขอตัวก่อน” เขาเก็บเอกสารใส่กระเป๋า แล้วหันมายิ้มให้นาโฮะ “ขอบคุณสำหรับน้ำชานะครับ”

ขอบคุณค่ะ นาโฮะเอ่ย

ซาโตโกะเดินตามทาคุระเพื่อไปส่งเขาถึงหน้าร้าน

ฟูมิทากะ ลูกชายของซาโตโกะ พ่อของนาโฮะ กลับมาบ้านหลังจากนั้นสองชั่วโมง คอเสื้อยืดโปโลสีขาวมีรอยเปื้อน เขาไปที่ร้านขายส่งมา

“เหมือนจะเกิดเรื่องแถวโคเดมมะโจเนะ” เขาบอกขณะถอดรองเท้า “รถตำรวจมาจอดเต็มเลย ไม่น่าใช่อุบัติเหตุจากรถด้วย”

“เกิดเหตุร้ายขึ้นรีเปล่า” นาโฮะลองเดาเล่นๆ

“คงใช่ เพราะมีตำรวจมา”

“แถวนี้อันตรายขึ้นนะนี่” ซาโตโกะกล่าวขณะชิมซูมิโสะอยู่ในครัว “เพราะคนเพิ่มขึ้นเน่ๆ เลย สร้างแมนชั่นเยอะเกินไปแล้ว”

ฟูมิทากะไม่ตอบอะไร เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไปดูถ่ายทอดสดการ

แข่งขันเบสบอลอาชีพรอบดึก นาโอะมุ่งมั่นกับการจัดเรียงภาชนะบนโต๊ะ
ชาโตโกะมักพูดติดปากว่า พอแมนชั่นเพิ่มขึ้นและมีคนใหม่ๆ เข้ามาอยู่
อาศัย คนไม่ดีก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

บ้านคามิคาวะมีกฎว่าต้องรอให้พร้อมหน้ากันสามคนก่อน จึงจะ
เริ่มกินมื้อเย็น เมื่อถึงพุมิทากะออกไปข้างนอก มื้อเย็นของวันนี้จึงเริ่มช้า
กว่าทุกครั้ง

เมื่อไม่กี่วันก่อน นาโอะยังเป็นคนทำอาหารมื้อเย็นอยู่เลย ทว่า
ชาโตโกะเปลี่ยนมาทำให้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว หมายความว่าเธอกลับมาใช้
ชีวิตเหมือนตอนก่อนเข้าโรงพยาบาลแล้ว

แม่ของนาโอะประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน เสียชีวิตตั้งแต่อ่อน
เธอเข้าโรงเรียนประถม สมัยนั้นเธอยังเด็ก แต่ความตกใจและความโศก
เศร้ายังฝังใจมาจนถึงทุกวันนี้ โชคดีว่าที่บ้านค้าขาย ตอนกลางวันพอจึง
อยู่ใกล้ชิดเธอตลอดเวลา นอกจากนี้ยังมีชาโตโกะอยู่ด้วย เพราะมีทั้งคู่
อยู่ อย่างน้อยเธอก็ไม่อ้างว้าง ผิดกับเด็กในครอบครัวพอเลี้ยงเดี่ยวที่ไม่
อาจหลีกเลี่ยงความรู้สึกนั้น เธอโยยหาความรักจากแม่ แต่ก็ได้กินอาหาร
ที่ย่าทำให้ด้วยความรัก เด็กคนอื่นๆ พวกนั้นอีกจก เวลาเห็นข้าวกล่องของ
นาโอะตอนไปทัศนศึกษา

เพราะเหตุนี้ นาโอะยิ่งใจหายวาบตอนที่ชาโตโกะมีอาการวิกฤต
เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา นาโอะเร่งรุดไปถึงโรงพยาบาล แต่ก็ยังร้องไห้
ไม่หยุด เพราะไม่ได้เตรียมใจมาก่อนเลย

เหตุการณ์เป็นไปตามที่ชาโตโกะเล่าให้ทาคุระ พนักงานขายประกัน
ฟัง เธอเข้าโรงพยาบาลเพื่อรับการผ่าตัดรักษาโรคหลอดเลือดแดงใหญ่
โป่งพองแท้ๆ ทว่าตอนกำลังจะผ่าตัดในอีกไม่กี่วัน ชาโตโกะมีไข้ขึ้นสูง
จนหมดสติไป

สภาพเช่นนั้นดำเนินไปสามวัน พอเห็นชาโตโกะได้สติในวันที่สี่
นาโอะก็ร้องไห้อีก

หมอมาบอกภายหลังว่า ซาโตโกะใช้ขึ้น เพราะท่อน้ำดีอักเสบ
นาโฮะเพิ่งตระหนักว่า บุคคลซึ่งเป็นที่พึ่งและตามใจเธอมาตลอดนั้น
แท้จริงแล้วเป็นผู้สูงวัยที่มีโรคภัยแฝงอยู่

“จากนี้ไปหนูจะดูแลตัวเอง จะตอบแทนพระคุณที่ยาคอยดูแลหนู
มาตลอด”

ตอนได้ฟังดังนั้น ซาโตโกะซาบซึ้งใจจนร้องไห้โฮ

น่าเสียดายที่ฉากแห่งความประทับใจคงอยู่ได้ไม่นานนัก ซาโตโกะ
เป็นคนโกรธง่ายหายเร็วอยู่แล้ว ช่วงแรกๆ ยังใจเย็นพอจะเฝ้าดูความ
งอแงของหลานสาวอยู่หรอก แต่แล้วก็เริ่มหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ จนลุกขึ้น
มาทำอะไรเอง และบนันบนนี่ ซ้ำยังเป็นคนชอบเอาชนะและใจร้อน
ไม่อ่อนโยนพอที่จะถนอมน้ำใจอีกฝ่าย และแน่ตรงที่ว่านาโฮะนิสัยเหมือน
ซาโตโกะไม่มีผิด พอโดนตำหนิมากเข้า ก็เถียงว่าบนันก็ทำเองสิ ความ
เป็นอยู่จึงกลับสู่สภาพเดียวกับก่อนซาโตโกะเข้าโรงพยาบาลในช่วงพริบตา
ทว่าฟุมิทากะก็ยินดีที่เป็นเช่นนั้น ระหว่างกินอาหารฝีมือนาโฮะ
น้ำหนักร่างของเขาลดลงตั้งห้ากิโลกรัม แต่หลังจากซาโตโกะกลับมายืนในครัว
ไม่นานรูปร่างของเขาก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม

“ว่าแต่ ลูกไปโรงเรียนเสริมสวยสม่ำเสมอรีเปล่า” เขาถามลูกสาว

“แหงอยู่แล้ว ที่วันนี้หนูอยู่บ้าน เพราะโรงเรียนหยุดเฉยๆ”

“จ้ะก็ดีแล้ว”

“นาโฮะจะเป็นช่างเสริมสวยรี จะเป็นได้จริงๆ รีเปล่าหนอ”

“ต้องเป็นได้สิ” นาโฮะทำตาเขียวใสเยา แต่ไม่กล้าบอกว่า ย่าทำให้
หนูต้องหยุดเรียนตั้งหลายวัน

“เอาเถอะ ไหนๆ เรียนแล้ว ก็รีบโตเป็นผู้ใหญ่ แล้วหาเลี้ยงตัวเอง
ให้ได้ละ” ฟุมิทากะเอ่ย “โบราณว่าไว้...”

“ใครไม่ทำงาน ก็ไม่ต้องกิน...ไซ้ไหมล่ะ รู้แล้วละนะ” นาโฮะหน้าบูด

2

นาโอะเริ่มไปโรงเรียนเสริมสวยแถวชินจูกุตั้งแต่เดือนเมษายนปีนี้ เข้าเรียนได้ไม่ทันไร ซาโตโกะก็ล้มป่วย เธอจึงเรียนตามเพื่อนไม่ทัน แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกว่าการตามทันแล้ว เธอฝึกฝนจะเป็นช่างเสริมสวยมาตั้งแต่เรียนชั้นประถม พอขึ้นมัธยมปลาย จึงไม่เคยคิดอยากเรียนต่อมหาวิทยาลัย แม้แต่ครั้งเดียว

เธอเองก็เข้าใจดีว่าธุรกิจที่บ้านไม่รุ่ง แต่พอเลี้ยงปากท้องไปวันๆ แต่ซาโตโกะจะแก้ตัวลงเรื่อยๆ ฟุมิทากะก็ใช้ว่าจะมีสุขภาพแข็งแรงไปตลอด นาโอะเตรียมใจพร้อมแล้วว่า เมื่อถึงเวลานั้น เธอต้องพยายามหาเลี้ยงทุกคน จึงอยากยืนด้วยลำแข้งตัวเองให้ได้เร็วๆ

โรงเรียนเสริมสวยเรียนถึงสี่โมงเย็น นาโอะขึ้นรถไฟใต้ดินตอนสี่โมงยี่สิบนาที พอลงรถไฟสายโทเอชินจูกุที่สถานีฮามะจิ เธอเดินผ่านโรงละครเมจิ ข้ามถนนคิโยสุบาสึ มุ่งหน้าสู่ย่านนิงเงียวโจ ชายใส่เสื้อเชิ้ต ถอดเสื้อนอกพาดบ่า เดินมาจากฝั่งตรงข้ามหลายคน จะว่าไปวันนี้ก็ร้อนจริงๆ

ย่านร้านค้าขนาดเล็กระหว่างทางไปสถานีรถไฟนิงเงียวโจ สายโทเออาซากุสะ มีชื่อว่าตรอกอามาซากะ ร้านเซ็มเบ็ตสึ ‘อามาคาระ’ ที่เป็นบ้านของนาโอะ ก็ตั้งเลียบถนนเส้นนี้เหมือนกัน

ต่อให้ยกยอปอปั้นอย่างไร ก็ไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นย่านล้ำสมัย สิ่งที่แขวนอยู่ในร้านเสื้อผ้า มีแต่สินค้าสำหรับหญิงกลางคนจนถึงสูงวัย ผู้ยึดครองบาทวิถีช่วงกลางวันคือพนักงานเงินเดือนเดินเคาะพัน ข้อดีเพียงหนึ่งเดียวคือมีกลิ่นอายยุคเอโดะโบราณ⁴ หลงเหลืออยู่ ตอนที่ยังไม่รู้เรื่อง

⁴ พ.ศ. 2146 - 2411

นั่น นาโอะหลงนึกว่าย่านไหนๆ ก็มีร้านขายซามิเซ็น⁵ หรือกล่องสานไม้ไผ่สำหรับใส่ข้าวของเสียอีก

มีร้านที่วางลูกข้างกับกล่องปองแปงไว้หน้าร้านด้วย ร้านนี้ชื่อ ‘โฮซุกิยะ’ เป็นร้านขายงานฝีมือ ตอนเดินผ่านหน้าร้านได้ยินเสียงทักทายจากในร้านว่า “กลับมาแล้วหรือ” สิ่งวาระ มิซากิสวมผ้ากันเปื้อนยืนอยู่ข้างใน เธอทำงานพิเศษที่ร้านนี้ อายุมากกว่านาโอะหนึ่งปี ทั้งคู่เพิ่งจะสนิทกัน

“โรงเรียนเสริมสวยเป็นไงบ้าง”

“อืม ก็พอไหว”

“จันรี พยายามเข้านะ”

“ขอบคุณ”

นาโอะยกมือน้อยๆ

ร้านที่สามถัดจากร้าน ‘โฮซุกิยะ’ คือร้าน ‘อามาคาระ’ ชายสามคนยืนอยู่หน้าร้าน สองคนใส่สูท ส่วนอีกคนแต่งตัวลำลอง ใส่แค่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น ลายสก๊อตคลุมทับเสื้อยืดอีกที

ปกติไม่ค่อยมีลูกค้าผู้ชายมาหยุดยืนหน้าร้าน ‘อามาคาระ’ นาโอะเดินเข้าไปใกล้ คิดว่าพวกเขาคงไม่ใช่ลูกค้าหрок แต่จังหวะที่เธอยกมือจะแตะประตูกระจก ชายใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นก็ตั้งท่าจะเข้าไปในร้านเหมือนกันเกือบชนกันแล้ว แต่เขาเป็นฝ่ายถอยให้ทันที

“ขอโทษครับ เชิญก่อนเลย” เขาฉายมือเปิดทางให้ ยิ้มเห็นฟันขาว

“ไม่เป็นไรค่ะ เชิญก่อนเถอะ เพราะฉันเป็นคนของร้านนี้”

เธอบอก ชายคนนั้นพยักหน้าหงิกใหญ่

“หรือครับ จันก็พอได้เลย” เขาพูดแล้วย่างเท้าเข้าไปในร้าน

พุมิทากะอยู่ข้างใน เมื่อเห็นทั้งคู่ ก็มองนาโอะกับแขกผู้ชายสลับกัน สิ้นน้ำสับสนเล็กน้อย

เขาทักทายว่า ยินดีต้อนรับครับ ทว่าชายคนดังกล่าวยิ้มเจื่อน

⁵ เครื่องดนตรีโบราณของญี่ปุ่น ลักษณะคล้ายซอสสามสาย

โบกมือปฏิเสธ

“ขอโทษด้วยนะครับ ผมไม่ได้มาซื้อซีเอ็มเบ แต่มาจากสถานีตำรวจ นิฮมบาชิครับ” เจ้าตัวหยิบสมุดพกตำรวจจากกระเป๋ากางเกง เปิดให้ดู ช่องใส่บัตรประจำตัว

เท่าที่นาโอะรู้ ตำรวจไม่เคยมาที่บ้านเลยสักครั้ง เธอชะเง้อดูสมุดพก เขาซื้อกางะ เคียวอิจิโร่

ลองเดาอายุเขาเล่นๆ น่าจะเกินสามสิบกระมัง เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะอ่อนหรือแก่กว่าสามสิบห้า

“เมื่อวานมีคนซื้อทาคุระมาที่รีเปล่าครับ ทาคุระ ชินอิจิ จากบริษัท ชินโตะประกันภัย” นายตำรวจกางะเอ่ยชื่อที่คาดไม่ถึง

“ฮะ มาคะ” นาโอะตอบ

“ตอนนั้นคุณอยู่ที่ร้านรีเปล่า”

“คะ ฉันกับย่าอยู่ที่ร้าน”

กางะพยักหน้า

“เจ้าหน้าที่ของกรมตำรวจนครบาลโตเกียวอยากถามเกี่ยวกับเรื่อง นั้นนิดหน่อย เรียกพวกเขาเข้ามาในนี้ได้ไหมครับ”

นาโอะลนลานเมื่อได้ยินคำว่ากรมตำรวจนครบาลโตเกียว

“ฮะ ค่ะ...” เธอหันไปหาพ่อ

“ก็ได้อยู่ แต่เอ่อ เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” ฟูมิทากะถาม

“แค่สอบถามนิดหน่อยเท่านั้น ใช้เวลาไม่นาน”

“อ่า...งั้นก็เชิญ เอ่อ ควรเรียกแม่ผมมาด้วยรีเปล่า”

“คุณย่าของคุณคนนี้นะครับ” กางะมองนาโอะ “ถ้าเรียกมาได้ ก็ดีเลยครับ”

ทราบแล้วครับ ฟูมิทากะตอบแล้วหายเข้าไปข้างใน

กางะเรียกชายสองคนที่รออยู่ข้างนอกเข้ามา ใบหน้าเคร่งเครียดด้วยกันทั้งคู่ นาโอะเดาอายุพวกเขาไม่ออกเลย ให้พูดง่ายๆ คือเป็นลุง

ทรงผมแบบลุจ แฟชั่นแบบลุจ แถมยังหน้าอ้วนลงพุง ทั้งสองแนะนำตัว
ทว่านาโอะไม่คุ้นชื่อพวกเขา

พอพุมิทากะพาซาโตโกะออกมาจากข้างใน ตำรวจสืบสวนที่ดู
อาวุโสกว่าอีกคนเริ่มถาม

“ได้ยินว่าชายคนนี้น่าที่นี้เมื่อวานนี้ ถูกต้องรึเปล่าครับ” เขาถาม
พลางยื่นภาพถ่ายให้ดู คนในรูปคือทาคุระทำหน้าที่สงบเสียง

ถูกต้องค่ะ นาโอะตอบพร้อมซาโตโกะ

มาก็โหม่งครับ ตำรวจถามต่อ

“ตอนนั้นที่โหม่งนะ” ซาโตโกะมองหน้านาโอะ

“ประมาณหกโมงเย็น หรือหกโมงครึ่งมั้งคะ”

“ไม่ใช่ก่อนหกโมงเย็นหรือครับ” ตำรวจถาม

“อ๊ะ อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้” นาโอะยกมือป้องปาก “ยังงั้นนะ
จำได้ว่ายังสว่างอยู่เลย”

“ฤดูนี้ฟ้ายังสว่างจนถึงหนึ่งทุ่มนี่นะ” ตำรวจเอ่ย “แสดงว่าไม่รู้เวลาที่
ที่แน่ชัดสินะครับ”

“จำไม่ได้ขนาดว่าที่โหม่งที่ไหนที่หอรก...” ซาโตโกะตอบอย่างไม่มีนัย

“คุณทาคุระมาที่นี่ด้วยธุระอะไรครับ”

“มาเดินเรื่องเบิกค่ารักษาระหว่างฉันเข้าโรงพยาบาลนะคะ เห็นบอก
ว่าต้องใช้ใบรับรองแพทย์ ฉันเลยให้เขาไป”

“เขาอยู่ที่นี่ประมาณกี่นาที่ครับ”

“เอ...” ซาโตโกะคิดก่อนตอบ “น่าจะสักสิบนาที่ก็ได้”

นาโอะไม่ปริปาก เพราะคิดเหมือนกัน เธอพยักหน้าพลางสังเกต
ท่าทีของคางะ เขามองขนมเซมเบในตู้โชว์ ทำท่าไม่สนใจบทสนทนาของ
พวกเขา

“เขาบอกใหม่ว่า ออกจากที่นี่แล้วจะไปไหนต่อครับ” ตำรวจถามเพิ่ม

“บอกว่าจะไปบริษัท แล้วก็เดินเรื่องให้ฉัน”

“อย่างนี้เอง” ตำรวจผวกศีรษะ “ตอนนั้นคุณทาคูระดูเป็นยังไงบ้างครับ”

“ยังไงบ้างหมายถึงยังไงคะ”

“เขาดูแปลกไปจากปกติหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่นะคะ” ซาโตโกะขอความเห็นพ้องจากนาโอะ

“สีสูทไม่เหมือนเดิมค่ะ” นาโอะบอกตำรวจ “ก่อนหน้านี้เขาใส่สูทสีกรมท่า แต่เมื่อวานใส่สีเทา เสื้อผ้าเมื่อวานดูเหมาะกว่า ฉันเลยจำได้แม่น”

“ไม่ได้หมายถึงเสื้อผ้านะครับ ยกตัวอย่างเช่น เขาดูพะวกพะวน หรือเร่งรีบบ้างไหม”

“คิดว่าไม่นะคะ”

ตำรวจสืบสวนมีสีหน้าไม่ค่อยพอใจเมื่อได้ฟังคำตอบของนาโอะ แต่แล้วมันยิ่งตึงสติตัวเอง

“ยังไงก็แล้วแต่ พวกคุณจำเวลาที่แน่ชัดไม่ได้ว่าเขามาก็โมงสินะ อาจเป็นก่อน หรือหลังหกโมงเย็น เขาเป็นว่าอยู่ในช่วงห้าโมงครึ่งถึงหกโมงครึ่งได้หรือเปล่าครับ”

“ค่ะ คงอย่างนั้น” นาโอะตอบพร้อมกับหันมองหน้าซาโตโกะ

“เข้าใจแล้ว ขอโทษนะครับที่มารบกวนเวลา”

“เอ่อ เกิดอะไรขึ้นกับคุณทาคูระหรือคะ” นาโอะถาม

“เอ่อ เรากำลังสืบสวนหลายๆ อย่างอยู่ครับ” ตำรวจส่งสายตาให้คางะ อีกฝ่ายค้อมศีรษะเอ่ยขอบคุณพวกนาโอะเช่นกัน

หลังชายทั้งสามจากไป ฟูมิทากะพูดพลั่ง “อย่าบอกนะว่าเกี่ยวข้องกับคดีแถวโคเดมมะโจ”

“หมายถึงอะไรนะ” นาโอะซัก

“ไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์รี” เขาหน้าินว “ร้านตัดผมควรอ่านหนังสือพิมพ์เอาไว้บ้างนะ”

“บ้านเราไม่ใช่ร้านตัดผมสักหน่อย” นาโอะเถียงพลางถอดรองเท้า

หนังสือพิมพ์วางอยู่บนโต๊ะเตี้ย เธอจึงรีบเปิดอ่าน

คดีที่พุมิทาเกะเคยถึงลงในหน้าข่าวสังคม หญิงอายุสี่สิบห้าปี อาศัยอยู่คนเดียวถูกรัดคอตายในห้องพักที่แมนชั่น ไม่มีร่องรอยการรื้อค้น ผู้ก่อเหตุน่าจะเป็นคนรู้จัก สถานีตำรวจนิฮมบาชิกับกรมตำรวจนครบาลโตเกียว กำลังสืบสวนโดยมองว่าเป็นฆาตกรรม

“นี่มันคดีฆาตกรรมชัดๆ เลย”

“คนคนนั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีอยู่แล้ว เห็นอย่างนั้น เขาก็เป็นชาวเอโดะขนานแท้ และเกลียดการคดโกงที่สุด” ซาโตโกะเดินมาชะเง้อดูหนังสือพิมพ์อยู่ข้างๆ

“แต่ดูจากวิธีการของตำรวจสืบสวนคนเมื่อกี้ เหมือนตรวจสอบพยานที่อยู่ของคุณทาคุระเลยนะ เขาน่าจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยละมัง”

“บ้าน่า แต่เรื่องนั้นไม่มีปัญหาหรอก เพราะพวกเราให้การได้ว่า คุณทาคุระมาที่นี้เมื่อวานนี้ เดี่ยวเขาก็พ้นข้อสงสัยเอง”

“แต่ตำรวจถามจ้ะเรื่องเวลาที่เขามาที่นี้ละ มันน่าจะเป็นประเด็นสำคัญ”

“จำเวลาแน่ชัดไม่ได้รี” พุมิทาเกะโผล่หน้ามาจากหน้าร้าน

“บอกแล้วไงว่าจำได้คร่าวๆ แค่วางหัวโหม่งครึ่งถึงหกโหม่งครึ่ง ตามละเอียดกว่านั้นก็ไม่รู้แล้ว”

“ไม่ไหวเลยแฮะ”

“โหงพุดังนั้นละ พ่อก็ไม่ได้ดูนาฬิกาตลอดเวลาเหมือนกันไม่ใช่รี”

เมื่อเห็นนาฬิกาทำหน้าดู พุมิทาเกะก็หัวหด

“น่าเป็นห่วงจริงๆ ถ้าคุณทาคุระพ้นข้อสงสัยเร็วๆ ก็ดี” ซาโตโกะขมวดคิ้ว

หลังมือเย็น ระหว่างปิดประตูเหล็กม้วนอัตโนมัติได้ครึ่งหนึ่ง นาฬิกาเห็นชายคนหนึ่งมายืนหน้าร้าน เธอกดปุ่มหยุดทันที

เขาย่อสะโพก ยื่นหน้าเข้ามา คางะนั่นเอง พอสบตากับเธอ เขายิ้ม

แล้วมุดเข้ามาข้างใน

“ขอโทษนะครับ ขอเวลาสักประเดี๋ยวได้รึเปล่า”

“อ๊ะ ค่ะ เอ่อ จะให้เรียกพ่อมาไหม”

“ไม่ต้องหรอก แค่คุณก็พอ ผมมีเรื่องอยากถามนิดหน่อยเท่านั้น”

“อะไรหรือคะ”

“เรื่องเสื้อผ้าของคุณทาคะตอนเข้ามาในร้าน คุณบอกว่าเขาใส่สูท
สินะ”

“ค่ะ สูทสีเทา คราวก่อนที่มาใส่สีกรมท่า...”

คางะยิมเนียนบอกมือปฏิเสธ

“เรื่องสีนั้นช่างเถอะ ตอนนั้นเขาใส่เสื้อนอกอยู่รึเปล่า”

“ค่ะ ใส่อยู่”

“งั้นรึ อย่างที่คาดไว้เลย คุณบอกว่าสูทเหมาะกับเขา ผมเลยคิดว่า
คงเป็นอย่างนั้น”

“เอ่อ เรื่องนั้นมันทำไมหรือคะ”

“เอ ผมยังไม่ค่อยแน่ใจ เอาเป็นว่าขอบคุณนะ” คางะบอก จากนั้น
หยิบขนมเสริมเบที่วางโชว์มาหนึ่งห่อ “น่าอร่อยดี ผมขอซื้อไปลองแล้วกัน”
เขายื่นเงินหกร้อยสามสิบเยนให้นาโอะ

“อ๊ะ ขอบคุณค่ะ”

“งั้นก็ราตรีสวัสดิ์นะ” คางะมุดได้ประตูเหล็กม้วนออกไปเหมือน
ตอนเข้ามา

นาโอะยืนเหม่อชั่วครู่ ก่อนจะเดินไปที่สวิตช์ประตูเหล็กม้วน ทว่า
ย่อตัวลงมองข้างนอกก่อนกดปุ่ม

พนักงานเงินเดือนหลายคนเดินผ่านหน้าร้านไป คงกำลังกลับบ้าน
เดี่ยวอาจแะตี้มเหล้าก่อนก็ได้ บนทางเท้าได้แสงไฟริมถนนไม่เห็นร่าง
ของคางะแล้ว

3

วันต่อมา อุณหภูมิเพิ่มสูงผิดปกติตั้งแต่ก่อนบ่ายเช่นกัน ชาวบอกว่า เป็นเพราะความกดอากาศสูงเคลื่อนมาปักหลักอยู่แถวนี้ นาโอะลงรถไฟที่ สถานีฮามะโจเหมือนเคย แต่เดินขึ้นบันไดมาบนดิน ก็เหงื่อออกหลังแล้ว

ฟุมิทาเกกำลังกางผ้าไปกันแดดหน้าร้านพอดี เมื่อเห็นลูกสาว เขา ทักทายเบาๆ ว่ากลับมาแล้วหรือ

“กลับมาแล้ว พ่อคะ วันนี้ตำรวจสืบสวนไม่ได้มา”

“ไม่ได้มาบ้านเรา แต่เหมือนจะมาเดินป่วนเปี้ยนแถวนี้” ฟุมิทาเก กระซิบบอก

“มาทำอะไรก็ไม่รู้ละ”

“บังเอิญพ่อได้ยินมา เห็นว่าสืบเรื่องทาคุระนั่นแหละ เทียวถาม ไปทั่วว่าวันนั้นเห็นเขาบ้างรีเปล่า เวลาที่คุณทาคุระมาบ้านเรา ทำทางจะ สำคัญน่าดู”

“คำให้การของพวกเขาอย่างเดียวเชื่อถือไม่ได้หรอกนะ”

“ก็คงอย่างนั้น” ฟุมิทาเกเข้าไปในร้าน

นาโอะกวาดตามองรอบๆ ตอนนี้ตำรวจสืบสวนยังเดินถามข้อมูลอยู่ หรือเปล่า...เธอมองร้านกาแฟที่อยู่เยื้องไปฝั่งตรงข้ามโดยไม่คิดอะไร แล้ว สะดุ้งตกใจ เพราะเห็นใบหน้าคุ้นตาหลังกระจกร้าน อีกฝ่ายคงสังเกตเห็น ทางนี้เหมือนกัน จึงยิ้มให้อย่างกระอักกระอ่วน

นาโอะข้ามถนนแล้วเข้าร้านกาแฟ เดินไปที่โต๊ะหันหน้าเข้าหาถนน

“มาจับตาดูอะไรคะ” เธอหลุบมองคางแล้วถาม

“ไม่ได้จับตาดูอะไรเลย นั่งก่อนไหม” คางะยกมือเรียกบริกรหญิง

“ดื่มอะไรดีล่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ไม่ต้องเกรงใจนะ” เขายื่นเมนูให้เธอ

“จ้ะน้ำกลัวยปั่น” เธอบอกบริกรหญิงก่อนนั่งลง “จับตาดูบ้านฉันหรือคะ”

คางะพนหัวเราะ

“เธอนี่ตื้อจริง บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้จับตาดู”

“จ้ะมานั่งทำอะไรล่ะคะ”

“ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น ถ้าจะให้ตอบก็คือ ดื่มน้ำกาแฟเย็นอยู่ หรือพูดอีกอย่างก็คือ โตดรมอยู่ละมั้ง” คางะไม่ใช่หลอด กระดกแก้วดื่มน้ำกาแฟเย็นอีกๆ

“คุณทาคุระตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมย่านโคเคมมะโจหรือคะ”

พอได้ยินคำถามของนาโฮะ สีหน้าเขาพลันเคร่งเครียด เหลียวมองโต๊ะรอบๆ

“ช่วยเบาเสียงลงหน่อยจะดีมาก”

“ถ้าคุณไม่ยอมบอก ฉันจะถามย៉ำให้ดังสุดเสียงไปเลย”

คางะถอนหายใจ เสยผมปรกหน้า

“เขาเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัย วันเกิดเหตุคุณทาคุระแวะไปที่ห้องของผู้เคราะห์ร้าย เราพบใบปลิวโฆษณาขายประกันกับนามบัตรของเขาที่นั่นแน่นอน เจ้าตัวยืนยันกรานว่าแค่ไปพบเพื่อเดินเรื่องประกันเท่านั้น”

“แล้วเรื่องแค่นั้นมันทำไมล่ะ”

“ถือเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับตำรวจ”

น้ำกลัวยปั่นถูกยกมาเสิร์ฟ นาโฮะดูเครื่องดื่มอีกใหญ่ผ่านหลอดอ้วน

“เวลาที่คุณทาคุระมาบ้านฉันเป็นข้อมูลสำคัญหรือคะ” เธอระบายลมหายใจก่อนเอ่ยถาม

หลังครุ่นคิดเล็กน้อย คางะพยักหน้าเบาๆ

“วันนั้นคุณทาคุระออกจากห้องของผู้เคราะห์ร้ายประมาณห้าโมงครึ่ง เรารู้แล้วว่า ณ เวลานั้นผู้เคราะห์ร้ายยังมีชีวิตอยู่ เพราะยืนยันได้แล้วว่าผู้เคราะห์ร้ายออกไปชื่อของหลังจากนั้นไม่นาน

“หืม ชื่ออะไรคะ”

เขาจะพริบตา พิจารณาใบหน้านาโฮะ “เรื่องนั้นสำคัญสำหรับเธอ”

“เปล่า แค่อยากรู้เฉยๆ ก็เป็นของที่ชื่อเอาจนเจียนก่อนถูกฆ่าเนี่ยนา”

“เจ้าตัวคงไม่ได้คาดคิดว่าจะถูกฆ่า จะจับจ่ายชื่อของก็ไม่แปลกหรอก ของที่ชื่อคือกรรไกรทำครัว รู้จักร้าน ‘คิซามิยะ’ ไหม”

“ฮะ รู้จัก”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ คุณทาคุระให้การว่า หลังออกจากห้องของผู้เคราะห์ร้าย ก็แวะไปบ้านเธอ จากนั้นกลับบริษัทแถวฮามะจิ พอกลับถึงบริษัท ก็ยื่นเอกสารสำหรับยื่นเบิกค่ารักษาระหว่างอยู่โรงพยาบาลของคุณย่าเธอให้เพื่อนร่วมงานหญิง แล้วค่อยกลับบ้าน”

“แล้วเรื่องนั้นมันมีปัญหาตรงไหนหรือคะ”

“ระหว่างทางกลับบ้าน เขาเจอคนรู้จัก ถ้าคำนวณย้อนกลับ เท่ากับคุณทาคุระออกจากบริษัทประมาณหกโมงสี่สิบนาที แต่เพื่อนร่วมงานหญิงบอกว่า เขาออกจากบริษัทตอนหกโมงสี่สิบนาที แปลว่าเกิดช่องว่างราวสามสิบนาที เวลาสามสิบนาทีเพียงพอให้แะโคเดมมะโจซากกลับจากบริษัท และกลับถึงบ้านหลังก่อเหตุ จากที่ถามประเด็นนั้นกับเจ้าตัว เขายืนยันกรานว่าไม่ได้แะที่ไหนเลย และออกจากบริษัทประมาณหกโมงสี่สิบนาที เพื่อนร่วมงานหญิงเข้าใจผิดไปเอง”

“แล้วความจริงไม่ใช่อย่างนั้นหรือคะ”

“แต่มีคนอื่นบอกว่าเห็นเขากลับบริษัทตอนหกโมงเศษ ตำรวจเพิกเฉยจุดขัดแย้งนี้ไม่ได้ แต่ก็มีเรื่องที่คุนทาคุระกับเพื่อนร่วมงานหญิงให้การตรงกัน นั่นคือพอกลับถึงบริษัท เขาใช้เวลาราวสิบนาทีแล้วค่อยออกมาจากที่นั่น เวลาที่เขาไปบ้านเธอจึงกลายเป็นข้อมูลสำคัญ บริษัทชินโตะประกัน

ภัยที่เขากำลังเผชิญ ใช้เวลาเดินจากตรงนี้ไม่ถึงสิบนาที ในเมื่อเขาบอกว่า เสรีจระที่ร้านเธอแล้วตรงกลับบริษัทเลย ถ้ารู้ว่าเขาออกจากบ้านของเธอ ก็โง่ เราก็จะรู้ว่าเรื่องที่เขาพูดเป็นความจริงหรือเปล่า”

สมองของนาโอะพยายามจัดระเบียบเนื้อหาที่ค้างงงอยู่เร็ว

“คุณก็เลยอยากรู้เวลาที่แน่ชัดสินะคะ”

“ใช่ แต่ท่าทางเธอกับคุณย่าจะจำเวลาแน่นอนไม่ได้ ฉันเลยลองวนถามร้านค้าแถวนี้ว่า เห็นคุณทาคุระในช่วงเวลานั้นหรือเปล่า น่าเสียดายที่ไม่มีใครเห็นตอนเขาเข้าร้านเซ็มเบเลย ลองถามคนของร้านนี้ด้วยแล้ว แต่ก็ไม่มีใครเห็นเหมือนกัน”

“งั้นจะเอาอย่างไรต่อคะ”

“ไม่รู้สิ” เขาพินึกเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์ สายตาหันไปทางถนน “ตอนนี้ยังไม่เจอผู้ต้องสงสัยคนอื่น พวกที่กรมตำรวจนครบาลโตเกียวคงเพิ่งแจ้งคุณทาคุระต่อ”

“แต่คุณทาคุระไม่น่าฆ่าคนได้หรอก”

“อืม เวลาฆาตกรคนไหนถูกจับได้ คนรู้จักก็มักพูดแบบนั้นเกือบหมดนั่นแหละ”

นาโอะอ่านคำพูดของตำรวจสืบสวน

“ก็เขาไม่มีเหตุจูงใจนี่นา”

“ไม่แน่หรอก”

“ไม่แน่วรี...”

“เหตุจูงใจนะ ตราบิโตที่เจ้าตัวไม่พูด ก็ไม่มีใครรู้ อีกไม่นานพวกที่กรมตำรวจนครบาลโตเกียวอาจถามเหตุจูงใจจากเขาได้”

“ฟังดูเหมือนคุณผลักดันให้คนอื่นเลยนะคะ”

“งั้นรี”

“ก็คุณพูดเหมือนเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตัวเอง”

คงจะเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำเปล่า เพราะดื่มกาแฟเย็นหมดแล้ว

“กิตัวเอกในการสืบสวนคือพวกที่กรมตำรวจนครบาลโตเกียว พวกชั้นแค่ช่วยงาน หรือพูดให้ถูกคือช่วยนำทาง สรุปว่าแค่ปฏิบัติการตามคำสั่งที่ได้รับเท่านั้น”

เธอเขม่นมองใบหน้าคมสัน

“น่าผิดหวังชะมัด นึกอยู่ว่าคุณเป็นตำรวจสืบสวนที่ไม่เหมือนตำรวจทั่วไปแท้ๆ เพราะเอาแต่พูดแบบนี้ ถึงได้ถูกดองเค็ม เป็นแค่ตำรวจห้องทีนะสิ”

“ไม่ได้ถูกดองเค็มสักหน่อย ชั้นแค่เพิ่งย้ายมาเท่านั้นเอง บอกตามตรงว่าไม่รู้จักที่ทางแถวนี้เลย ถึงได้เริ่มจากการสังเกตการณ์ย่านนี้เป็นอันดับแรกไงละ แถวนี้น่าสนใจดีนะ เมื่อก็ฉันไปร้านนาฬิกา ได้เห็นนาฬิกาแปลกๆ ด้วย เป็นปริซึมสามเหลี่ยม มีหน้าปัดทั้งสามด้าน แกมเวลายังขยับตรงกันเสมอ ไม่รู้ว่าใช้กลไกยังไงกันแน่”

“โอเอีย โดตร่มจริงๆ นี่หว่า” หลังรีบดื่มน้ำกลัวยับันจนหมด นาโอะวางเงินบนโต๊ะ หมาดอารมณ์จะให้อีกฝ่ายเลี้ยง

“วันนี้อากาศก็ร้อนนะ” คางะเอ่ยขณะมองไปข้างนอก “ดูสีพนักงานเงินเดือนถอดเสื้อนอกและม้วนแขนเสื้อขีดขึ้น กำลังเดินมาจากทางฝั่งเขียวใจ”

“เรื่องนั้นมันทำไมละ” เธอถามหัวนๆ ไม่มีกะจิตกะใจจะพูดสุภาพด้วยอีกต่อไป

“นั่นไง มาอีกคนแล้ว คนนั้นก็ถอดเสื้อนอกมาพาดบ่าเหมือนกัน ลำบากแะเลย”

“ร้อนขนาดนี้ ก็สมควรแล้วละ”

“แต่อากาศน่าจะเย็นขึ้นมานิดหน่อยแล้วมั้ง คราวนี้มีคนใส่เสื้อนอกอย่างเรียบร้อยเดินมาด้วย”

นาโอะหันไปมอง ชายรูปร่างบึกบึน ใส่สูททั้งชุดเดินผ่านไปจริงดังเขาว่า

“อยากจะบอกอะไรกันแน่” เธอเปล่งเสียงหงุดหงิด

“ดูให้ดีสิ พนักงานเงินเดือนเดินจากขวาไปซ้าย หรือเดินจากฝั่งซ้ายไปทางฮามะโจนะ ส่วนใหญ่จะถอดเสื้อนอก ในทางกลับกัน คนที่เดินจากซ้ายไปขวาใส่เสื้อนอกเรียบร้อยกันเกือบหมด”

นาโอะหมุนตัวไปจับจ้องถนน

พนักงานเงินเดือนจำนวนหนึ่งเดินผ่านหน้าร้านจากขวาไปซ้าย เธออำปากค้าง คงจะพูดถูก คนที่ถอดเสื้อนอกเดินจากขวาไปซ้ายมีจำนวนมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

จริงด้วย เธอพิมพ์

“น่าสนใจใช่ไหมล่ะ” เขาบอก

“ทำไมนะ บังเอิญรีไปล่า”

“ของแบบนี้ไม่เรียกว่าบังเอิญหรอก ควรคิดว่ามีเหตุผลบางอย่าง”

“นั่นคุณคงจะรู้เหตุผลสิ”

“ก็พอจะรู้” คงจะยังมีเลศนัย

“ทำหน้าแบบนี้หมายความว่าไง คิดจะอุบไว้รี”

“ไม่ได้คิดจะอุบหรอก ถ้าได้ฟังแล้วเธอน่าจะคิดว่าไม่ใช่ข้อสังเกตที่น่าทึ่งขนาดนั้น อันดับแรก พนักงานเงินเดือนเดินถนนเส้นนี้เยอะ บริษัทที่พวกเขาทำงานอยู่ ตั้งอยู่ในย่านฮามะโจเป็นส่วนมาก ที่นี้ฉันขอถาม ตอนนี้น้ำโมงครึ่ง พนักงานเงินเดือนที่เดินจากขวาไปซ้าย ซึ่งก็คือเดินมาจากย่านฝั่งซ้ายในเวลาไหน เป็นคนแบบไหนรี”

“ถ้าช่วงเวลานี้...” นาโอะตอบขณะเห็นพนักงานเงินเดือนสวมเฉพาเสื้อเดินผ่านไปอีกคน “กำลังจะกลับเข้าบริษัทใช่ไหมล่ะ”

“ถูกต้อง หรือพูดในทางกลับกันคือ ก่อนหน้านี้นักเขาอยู่นอกบริษัท แปลว่ามีหน้าที่ทำงานนอกสำนักงาน คงเป็นงานด้านการตลาด หรือไม่ก็ให้บริการ ส่วนคนที่เดินจากซ้ายไปขวายู่ทำงานที่บริษัทจนถึงตอนนี้นักเขาอยู่ในห้องแอร์ จึงไม่มีเหตุโอ้เหมือนพวกเขาทำงานข้างนอก แถม

ร่างกายยังเย็นเกินไปหน่อยด้วยซ้ำ เลยใส่เสื้อนอกเรียบริ้วย พอถึงเวลานี้ของวัน อากาศก็เย็นลงมากด้วย ดูพวกคนที่เดินมาจากฝั่งฮามะโจให้ดีสิ มีคนสูงวัยมากกว่าอีกฝั่งซะเยอะ น่าจะมีตำแหน่งใหญ่โตในบริษัทจนไม่ต้องออกไปวิ่งวุ่นข้างนอก แล้วพอห้าโมงครึ่ง ก็ออกจากบริษัทได้ทันที”

ระหว่างฟังคำอธิบายของคางะ นาโอะสังเกตเห็นเสื้อผ้าของผู้คนเดินตามถนน แน่นอนว่าคนที่ไม่เข้าข่ายก็มี แต่ทฤษฎีของเขามีน้าหนักมากทีเดียว

“โอโฮ...อย่างนี้เอง ที่ผ่านมาฉันไม่เคยคิดเรื่องแบบนั้น ทั้งที่เห็นย่านนี้มาตั้งแต่เกิดแท้ๆ”

“ก็ไม่ใช่ความรู้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในแต่ละวันหรอก”

เธอพยักหน้า ก่อนชะงักมองเขา

“เรื่องนั้นกับคดีคราวนี้มีความเกี่ยวข้องกันรึ”

คางะยื่นมือไปหยิบบิลบนโต๊ะ

“จำที่ฉันเคยถามเธอเรื่องเสื้อผ้าของคุณทาคุระได้รึเปล่า”

นาโอะกะพริบตา

“วันนั้นคุณทาคุระใส่สูทเรียบริ้วยดี...”

“งานเขาต้องออกไปข้างนอก แต่มันก็ยังเล่าว่า หลังออกจากบ้าน ผู้เคราะห์ร้ายแถวโคเดมมะโจ ก็ไปบ้านเธอต่อ แสดงว่าไปถึงหลังจากเดินอยู่ข้างนอกนานแล้ว ทั้งที่เป็นอย่างนั้น เขากลับใส่สูทเต็มยศ”

“จะว่าไปก็ใช่...แต่เขาอาจทนร้อนเฉยๆ ก็ได้”

“แน่อนอนว่ามีความเป็นไปได้ แต่ปริศนาเรื่องช่องโหว่สามสิบนาทีก็น่าจะถูกชุกซ่อนไว้ได้เหมือนกัน” คางะลุกขึ้นยืน เดินไปจ่ายเงินที่เคชเชียร์

“เดี๋ยวก่อนสิ หมายความว่าไงนะ”

“ถึงอยากพูด ก็พูดไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว เพราะยังไขปริศนาที่ว่าไม่ได้”

งั้นฉันไปก่อนนะ เขากล่าวแล้วออกจากร้านกาแฟ

4

เมื่อเย็นวันนั้น นาโอะเล่าเรื่องที่ได้ฟังจากคางะให้อีกสองคนฟัง ซาโตโกะใช้เวลาพอสมควรกว่าจะเข้าใจเรื่องช่องโหว่สามสิบนาที นาโอะอธิบายโดยแจกแจงพฤติกรรมของทาคุระ และเวลาลงกระดาษาอย่างละเอียด

“อืม ย่าว่าแค่สามสิบนาที ไม่ได้น่าติดตามสงสัยขนาดนั้น” ซาโตโกะเข้าใจคำอธิบายแล้ว แต่กลับเอียงคางง

“แต่ถ้ามีเวลาสามสิบนาที ก็ก่ออาชญากรรมได้ ตำรวจเพิ่งเพิ่งประเด็นั้น”

“มันก็แปลกนะ อันดับแรกต้องดูก่อนสิว่า คนอย่างคุณทาคุระจะทำเรื่องแบบนั้นรึเปล่า เขาไม่ทำเรื่องน่ากลัวแบบนั้นอยู่แล้ว เขาเป็นคนรักษาสัญญาและเอาใจเขามาใส่ใจเรา สมัยนี้หาคนช่างเอาใจใส่ขนาดนั้นยากนะ ตอนย่าออกจากโรงพยาบาล เขายังมาเยี่ยมก่อนใครเพื่อนเลย...”

นาโอะโบกมือขัดคอซาโตโกะ

“ทุกคนรู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นคนดี ย่าไม่ต้องสาธยายขนาดนั้นก็ได้ที่สำคัญกว่านั้นคือ เราจะทำยังไงให้คุณทาคุระพ้นข้อสงสัยนี้สิ”

“ก็บอกพวกตำรวจสืบสวนไปสิว่า พวกคุณไม่รู้จักคุณทาคุระดีพอถึงได้คิดอะไรพิลึกพรรค์นั้น”

แบบนี้ไม่ไหวแะ นาโอะพึมพำแล้วหันไปมองพ่อ พุมิทาเกะนั่งเงียบทำหน้าบึ้งยาก

“พ่อคิดอะไรอยู่ล่ะ”

“เอ๊ะ กำลังคิดอยู่ว่าคุณทาคุระพูดแบบนั้นจริงๆ หรือ”

“พูดแบบนั้น หมายถึงพูดยังงี้รี”

“ที่บอกว่าเสร็จจากโคเดมมะโจ ก็แวะบ้านเรา กลับบริษัท แล้วค่อยกลับบ้าน”

“คุณคงจะเล่าว่าอย่างนั้นนะ”

“อืม งั้นรี” พุมิทากะทำท่าครุ่นคิดบางอย่าง

“มีอะไรรี”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

“คุณคงจะหล่อไม่ปานนะ” ซาโตโกะเอ่ยขณะรินน้ำชาจากกาใบเล็ก
“เหมาะจะเล่นละครย้อนยุคเลยทีเดียว ท่าทางหัวดีด้วย”

“น่าจะหัวดีค่ะ เรื่องที่เขาพูดน่าสนใจดี” นาโอะเล่าเรื่องเสื้อผ้าของพนักงานเงินเดือนเดินผ่านตรอกอามาซาเกะให้ซาโตโกะฟัง

“คุณคงจะเลยสงสัยว่า ทำไมวันนั้นคุณทาคุระถึงใส่สูทเต็มยศ อาจมีความเกี่ยวพันกับช่องโหว่สามสิบนาทีกี่ได้”

“เกี่ยวกันยังไงล่ะ”

“เขาก็กังไม่รู้เหมือนกัน”

“หืม แต่เขาคิดอะไรประหลาดดีนะ อาจเป็นตำรวจสืบสวนมือฉกาจด้วยก็ได้”

“หนูก็ไม่รู้นะ” นาโอะหยิบถ้วยชา “เขาดูไม่กระตือรือร้นเท่าไรหรอกอย่าง มาเล่าเรื่องคดีให้สาวน้อยอย่างหนูฟังเป็นวรรคเป็นเวรแบบนั้นไม่ค่อยดีเท่าไรมัง”

“ก็แก็เป็นคนถามเขาเองนี่นา”

“ถึงหนูจะถาม แต่ปกติไม่มีใครเล่าให้ฟังหรอก เนอะ” เธอขอความเห็นพ้องจากพ่อ

“เอ๊ะ อือ...จริงด้วยนะ” พุมิทากะลุกจากเก้าอี้ “เดี๋ยวไปอาบน้ำก่อนดีกว่า ขอขอบคุณสำหรับอาหาร”

นาโอะเงยมองพ่อแล้วเอียงคอกงน พ่อทำท่างาใจลอยชอบกล

5

ตกเย็น ฟุมิทาเกะเดินออกไปหน้าร้านเพื่อหุบผ้าใบกันแดดเหมือนเคย เทียบกับตอนกลางวันแล้ว อากาศคลายร้อนไปมาก แต่แสงแดดก็แรงกล้าขึ้นทุกวัน เขาตรึกตรองว่าน่าจะเปลี่ยนวิธีจัดเรียงสินค้าให้เหมาะกับช่วงกลางฤดูร้อนที่ใกล้เข้ามา ถึงเป็นขนมเซ็มเบะเหมือนๆ กัน แต่ก็มีส่วนประกอบที่กินคู่กับเบียร์แล้วอร่อยกับไม่อร่อย

ฟุมิทาเกะเห็นเงาขยับไหว เลย์รู้ว่ามีคนมายืนอยู่ข้างหลัง เขากำลังจะอ้าปากทักทายว่า ยินดีต้อนรับ แต่พลันชะงัก อีกฝ่ายเป็นคนคุ้นหน้า ซ้ำยังเป็นคนที่กำลังนึกถึงด้วย

“วันนี้ก็ร้อนนะครับ” คางะเอ่ย

“จริงด้วย เอ่อ ลูกสาวผมยังไม่กลับบ้านเลย”

คางะโบกมือน้อยๆ

“วันนี้ผมมีเรื่องอยากถามคุณพ่อ ขอเวลาสักครู่ได้หรือเปล่าครับ”

“เอ่อ...” ฟุมิทาเกะมองหน้าตำรวจสืบสวน อีกฝ่ายจ้องกลับเขม็ง เขาจึงก้มหน้างูต “เอ จันเชิญเข้าไปข้างในก่อนเถอะครับ” เขาเอื้อมมือไปแตะประตูกระจก

“วันนี้คุณแม่อยู่ริเปล่า”

“คุณแม่? อ้อ แม่ผมนะรี อยู่ครับ ให้เรียกไหม”

“ไม่ต้องครับ ถ้าแม่คุณอยู่บ้าน เราไปคุยกันข้างนอกดีกว่า” คางะเสนอ

ฟุมิทาเกะสัมผัสได้ถึงความน่าเกรงขามอันยากจะอธิบายของตำรวจสืบสวนอายุน้อยกว่าตนเกินรอบ ที่แน่ๆ คือเจ้าตัวไม่ได้แค่มาถามข้อมูล

ไปใช้อ้างอิง

พุมิทากะถอนหายใจแล้วพยักหน้า

เขาเดินเข้าไปในร้าน ตะโกนบอกคนข้างใน “เฮ้ แม่ ตื่นอยู่รึเปล่า”

ซาโตโกะออกมาจากห้องนั่งเล่นทันที “มีอะไร?”

“ผมออกไปข้างนอกเดี๋ยว ฝากดูร้านให้ที”

“จะไปเล่นปาจิงโกะอีกแล้วละสิ ไม่ไหวเลยลูกคนนี่” เธอใส่รองเท้าแตะ แล้วค่อยเห็นชายที่ยืนด้านหลังลูกชาย “อ้าว คุณตำรวจสืบสวนสุดหล่อเนี่ยนา คุณทาคุระคงพ้นข้อสงสัยแล้วใช่ไหม?”

“ตอนนี้เรากำลังสืบอยู่ครับ”

“ฝากด้วยนะ เพราะเขาเป็นคนดี ไม่ฆ่าคนอยู่แล้ว ฉันรับประกันได้”

“ผมทราบดีครับ ได้ยินว่าคุณเพิ่งออกจากโรงพยาบาล สุขภาพเป็นยังไงบ้าง”

“พอลับบ้านก็หายดีเลยคะ รู้แบบนี้ไม่ต้องเข้าโรงพยาบาลก็ได้” ซาโตโกะมองพุมิทากะ “เดี๋ยวลูกจะไปคุยกับคุณตำรวจรี เล่าให้ดีๆ นะว่า คุณทาคุระเป็นคนยังไง”

“น่ารำคาญ ผมรู้อยู่แล้วนา...จันเราไปกันเลยไหมครับ” พุมิทากะเอ่ยกับเจ้าหน้าที่สืบสวน

รักษาสุขภาพด้วยนะครับ คางะบอกซาโตโกะ

หลังออกจากร้าน คางะเอ่ย “แกดูแข็งแรงดีนะครับ”

“แข็งแรงแต่ปากนะสิ”

ทั้งคู่เข้าไปในร้านกาแฟฝั่งตรงข้าม พุมิทากะนึกถึงเรื่องที่นาโฮะเล่าเมื่อคืน

พวกเขาสั่งกาแฟเย็น พอพุมิทากะหยิบบัพหรือออกมา คางะก็วางจานเขียนลงตรงหน้าเขา

“เมื่อวานผมคุยกับลูกสาวคุณที่ร้านนี้”

“ลูกผมเล่าแล้ว”

“เล่าแล้วหรือครับ งั้นก็คุยกันง่ายหน่อย”

“พูดแบบนี้อาจฟังดูไม่สมควร แต่คุณจับสังเกตได้น่าสนใจดี ผมไม่เคยสังเกตข้อแตกต่างเกี่ยวกับเสื้อผ้าของพนักงานเงินเดือนที่เดินผ่านแถวนี้มาก่อนเลย”

“พอดีว่าผมเป็นคนช่างสังเกตเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เลยถูกใจเรื่องเสื้อผ้าคุณทาคุระ ทั้งที่เขาออกไปทำงานข้างนอก ทำไมยังใส่สูทเต็มยศขนาดนั้น”

บริกรยกกาแฟเย็นมาเสิร์ฟ ฟุมิทาเกะจิบหรือ

“รู้เหตุผลแล้วหรือยังครับ”

“ครับ รู้คร่าวๆ”

“งั้นรี...”

“ดูคุณไม่ค่อยตกใจ ไม่สนใจหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก”

“เอาเถอะ คุณอาจจะไม่อยากฟังเรื่องนี้ก็ได้ เพราะคุณคามิดาวะทราบดีอยู่แล้ว”

ฟุมิทาเกะชะงักมือที่กำลังจะยกแก้วกาแฟดื่ม “หมายความว่าไงครับ”

“ทำไมคุณทาคุระถึงใส่สูทเต็มยศตอนไปบ้านคุณ คำตอบก็ง่ายๆ เพราะเขาไม่ได้แวะบ้านคุณขากลับจากออกไปทำงานข้างนอก ที่จริงเขากลับบริษัท ทำงานทุกอย่างให้เสร็จก่อน แล้วค่อยไปบ้านคุณ ดังนั้นเหงื่อจึงไม่ออก และใส่เสื้อนอกได้สบายๆ”

ฟุมิทาเกะหลับตา ตำรวจสืบสวนพูดต่อ

“เขาออกจากย่านโคเดมมะโจตอนห้าโมงครึ่ง ถึงบริษัทเกือบหกโมงเย็น ฝากเพื่อนร่วมงานหญิงให้เดินเรื่องเบิกค่ารักษาพยาบาลของคุณคามิดาวะ ซาโตโกะ ใส่เสื้อนอกเดินออกจากบริษัท จากนั้นไปบ้านคุณกลับไปแถวฮามะโจ แล้วค่อยกลับบ้าน เมื่อคิดอย่างนั้น พฤติกรรมของเขาก็จะตรงกับคำให้การทุกกระเปียดนี้ ไม่เกิดช่องโหว่สามสิบนาทีเดียว เขา

น่าจะใช้เวลานั้นไปกับการเดินทางจากบริษัทไปบ้านคุณ และสนทนากับพวกคุณคามิคาเวะ ซาโตโกะ แต่กรณีนี้จะเกิดความย้อนแย้งเพียงข้อเดียว การเบิกค่ารักษาพยาบาลต้องใช้ใบรับรองแพทย์ ถ้าไม่แวะบ้านคุณก่อนกลับบริษัท ก็ไม่น่าจะเดินเรื่องได้ แล้วยังมีจุดน่าสงสัยอีกหนึ่งจุด หากพฤติกรรมของคุณทาคุระเป็นอย่างที่แท้จริง ทำไมเขาไม่เล่าตามตรง”

ฟุมิทาเกะเงยหน้า ตำรวจสืบสวนจ้องเขม็ง

“คุณ...เข้าใจทุกอย่างอยู่แล้วนี่” เขากล่าว

คางะพลันแยมริมฝีปาก

“ผมไปถามหมอเจ้าของไข้ที่โรงพยาบาลชินโอสาคิม่าแล้วครับ แต่หมอไม่ได้บอกชื่อโรคที่คุณคามิคาเวะ ซาโตโกะเป็นหรอก”

ฟุมิทาเกะถอนหายใจ ดีมากแพะเย็นแล้วสายสิริชะน้อยๆ

“สถานีตำรวจนิฮมบาชิมีตำรวจหัวแหลมย้ายมาทำงานแล้วสินะ...”

“หมอเจ้าของไข้ยอมรับว่าเขียนใบรับรองแพทย์สองฉบับ แต่เนื้อหาของสองฉบับแตกต่างกัน ฉบับหนึ่งเขียนชื่อโรคที่แท้จริง ส่วนอีกฉบับเขียนชื่อโรคปลอมๆ เพราะอะไรถึงทำอย่างนั้นล่ะ ี หมอบอกว่าเพราะคุณขอร้อง”

“ตามนั้นแหละครับ ผมตั้งต้นขอร้องหมอเอง เพราะนี่วิธีอื่นไม่ออกแล้ว แม้ผมเป็นคนหัวรั้น เอาแต่บอกว่าจะเดินเรื่องเบิกค่ารักษาพยาบาลเอง ไม่ยอมฟังกันบ้างเลย ขั้นตอนนั้นจำเป็นต้องใช้ใบรับรองแพทย์ แต่จะให้เจ้าตัวเหินเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้นไม่ได้เด็ดขาด บอกตามตรงว่าผมจนปัญญา”

“คุณเลยขอร้องหมอที่โรงพยาบาล ให้ช่วยมอบใบรับรองแพทย์ปลอมที่ไม่ได้เขียนชื่อโรคจริง ตอนคุณแม่คุณมารับสินะครับ”

ฟุมิทาเกะผงกศีรษะ

“หมอบอกว่าทำแบบนั้นเป็นการผิดกฎโรงพยาบาล แต่หมอคนนั้นเป็นคนดี เขายอมทำให้เป็นกรณีพิเศษ โดยมีเงื่อนไขว่าห้ามเอาให้คนอื่นดู

เด็ดขาด แล้วหลังจากแม่กลับบ้าน ผมค่อยไปรับใบรับรองแพทย์ของจริงที่โรงพยาบาล”

“คุณเอาใบรับรองแพทย์ให้คุณทาคุระเมื่อไหร่”

“เกือบหกโมงเย็นของวันนั้นครับ ผมไปแถวบริษัทของคุณทาคุระและมอบให้กับมือ จากนั้นคุณทาคุระก็ช่วยเดินเรื่องให้ทันที”

“แต่คุณทาคุระยังหลอ้งงานไปรับใบรับรองแพทย์ปลอมจากคุณคามิคาวะ ซาโตโกะ เขาเลยแฉบ้านคุณหลังจากออกจากบริษัทสินะครับ”

ฟูมิทาเกะนึ่วหน้า เกาขมับ

“ผมผิดต่อคุณทาคุระ ไหว้วานเรื่องแปลกๆ จนเขาให้ข้อมูลพยานที่อยู่ชัดเจนกับตำรวจไม่ได้ ที่จริงผมคิดด้วยซ้ำว่า ต่อให้เขาสารภาพทุกอย่าง ผมก็โทษเขาไม่ได้”

“คุณทาคุระไม่ได้เอ่ยถึงใบรับรองแพทย์ปลอมแม้แต่คำเดียว”

“อันที่จริงเรื่องคราวนี้เขาเป็นคนต้นคิดนะครับ ตอนผมเอาใบรับรองแพทย์ของจริงให้เขา เขابอกผมว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาก็จะไม่บอกเรื่องนี้กับคนอื่นเด็ดขาด ตัวเขาก็เป็นชาวเอโดะเหมือนกัน สัญญาลูกผู้ชายถึงตายก็ต้องรักษาไว้ให้ได้”

“ดูเหมือนว่าคุณทาคุระจะทำตามที่พูดนะครับ”

“โง่ชะมัด เล่าตามตรงไปเลยก็ได้แท้ๆ”

“แต่คุณเองก็พูดไม่ออกเหมือนกันใช่มั้ยล่ะ”

เมื่อได้ยินคางะย็อน ฟูมิทาเกะก็ปิดปากเงียบ หดคางจะพูด

เขาระบายลมหายใจก่อนเอ่ยว่า “หมอบอกว่าแม่เป็นมะเร็งท่อน้ำดี”

“มะเร็ง...หรือครับ” สีหน้าคางะพลันเคร่งเครียด

“ร่างกายของแม่อ่อนแอเกินกว่าจะผ่าตัด หมอก็เลยให้ออกจากโรงพยาบาล เพื่อพักฟื้นที่บ้านพร้อมกับเฝ้าดูอาการไปก่อน แต่ไม่รู้ว่าจะแข็งแรงขึ้นได้แค่ไหน” ฟูมิทาเกะสวดหายใจลึกๆ ก่อนอธิบายต่อ “หมอ

บอกว่า หากอาการทรุดเร็ว อาจเหลือเวลาอีกแค่ครึ่งปี”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ”

พอได้ยินที่คางะพูด ฟุมิทาเกะก็ยิ้มออก

“คุณคงจะเข้าใจความรู้สึกของผมก็ได้อยู่หรอก แต่ผมไม่อยากจะให้คนอื่นรู้เป็นอันขาด นอกจากเจ้าตัว ก็มีนาโฮะอีกคน”

คางะพยักหน้า “ผมเข้าใจดี”

“เด็กคนนั้นรักยายิ่งกว่าแม่ตัวเองเสียอีก ยิ่งแม่มาด่วนจากไปตั้งแต่ตัวเองยังเล็ก ก็เหลือแค่ยาให้อ่อนได้ ผมไม่กล้าบอกความจริง จนกว่าเด็กคนนั้นจะได้เป็นช่างเสริมสวยเต็มตัว...” ฟุมิทาเกะพูดไปก็นึกอะไรขึ้นได้หันไปมองคางะ “แต่ผมก็ปิดบังต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะต้องอธิบายเกี่ยวกับใบรับรองแพทย์ให้แน่ชัด เพื่อพิสูจน์เรื่องพยานที่อยู่ของคุณทาคุระ”

ทว่าคางะส่ายหน้าช้าๆ

“ผมปรึกษาหัวหน้า และจัดแจงให้สารวัตรใหญ่ขอกับทางกรมตำรวจนครบาลโตเกียวไปแล้วครับ เพียงแต่ต้องมีคนให้ปากคำเพื่อการนั้น”

“เข้าใจแล้วครับ ผมให้ปากคำก็พอใช่ไหม”

“ขออภัยที่ต้องให้คุณลำบาก”

ไม่เลย ฟุมิทาเกะส่ายหน้า

“เหตุร้ายแถวโคเดมมะโจ ผู้เคราะห์ร้ายคือผู้หญิงที่อาศัยอยู่ตัวคนเดียวสินะ”

“ใช่ครับ”

“เจ้าตัวมีครอบครัวไหม”

คางะหลุบตาบุนหนึ่ง ก่อนบั้นยิ้ม ฟุมิทาเกะรู้สึกได้ว่านายตำรวจกำลังลังเล

“ขอโทษครับ คุณเล่าเรื่องคดีที่กำลังสืบไม่ได้สินะ”

“เปล่า ไม่ถึงกับต้องปิดบังขนาดนั้นหรอกครับ เจ้าตัวเพิ่งแยกกันอยู่กับสามีและเริ่มใช้ชีวิตตามลำพัง เธอมีลูกชาย แต่แทบไม่ได้เจอกัน”

“โอ้ อย่างนั้นเองหรือครับ”

“ไม่รู้ทำไมเจ้าตัวร้ายมาอยู่แถวนิฮมบาชิ ถือว่าเป็นคนหน้าใหม่ที่
ยังเป็นปริศนาสำหรับย่านนี้เลยทีเดียว”

ฟูมิทากะได้ฟังที่เขาพูด ก็พลันเบิกตาโพลง

“นั่นคุณก็เหมือนกัน”

“จริงด้วย”

ทั้งคู่หัวเราะ

“อ๊ะ ลูกสาวคุณกลับมาแล้วนะครับ” คางะมองไปทางถนน

นาโอะกำลังเรียงขนมเต็มเบออยู่หน้าร้าน จังหวะนั้นเองที่ประตู
กระจกเปิดออก ซาโตโกะออกมาบ้าง เห็นทั้งคู่คุยอะไรกัน นาโอะเบะปาก

“ถ้ารู้ว่าผมได้เจอคุณคางะ ยัยนาโอะคงถามโน่นถามนี่แน่เลย”

“บอกไปก็ได้ครับว่า...คุณทาคุระพ้นข้อสงสัยแล้ว”

ฟูมิทากะพยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืน “คุณคางะ คุณจะทำหน้าที่
สถานีตำรวจนิฮมบาชิอีกสักพัก”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“นั่นก็ดีแล้ว เอาไว้มาซื้อเพิ่มเบที่ร้านผมอีกนะ”

“แน่นอนครับ”

ฟูมิทากะวางค่ากาแฟไว้บนโต๊ะแล้วออกจากร้านไป พนักงานเงิน
เดือนหนุ่มม้วนแขนเสื้อยืดขึ้น จำทำผ่านหน้าเขา

บทที่ 2

เด็กหนุ่มร้านอาหาร ญี่ปุ่นดั้งเดิม

1

ซูเอมีหน้าทีเสิร์ฟน้ำหน้าร้านเวลาสี่โมงเย็นทุกวัน เขาใส่เสื้อคลุมสีขาว⁶ เอากระบวยไม้ไผ่ตักน้ำในถังมาเสิร์ฟ ก้อนน้ำประปาก็อยู่ใกล้ๆ ต่อสายยางฉีดเอาก็ได้ ช่วงแรกๆ เขาเสนอความคิดนั้นกับเจ้าแม่เนี่ยชื่อโยริโกะไปแล้ว แต่อีกฝ่ายชักสีหน้าใส่

“เธอนี่ใจจริงๆ ไม่ได้ล้าหลังสักหน่อย การเสิร์ฟน้ำมีจุดประสงค์เพื่อไม่ให้ฝุ่นคลุ้งในอากาศ ชื่นหน้าร้านเปียกโชก ลูกค้าก็ลำบากกันพอดี”

เธอเสริมต่ออีกชุด

“ลูกค้าที่มาใช้บริการร้านอาหารย่านนิงเงียวโจ ให้ความสำคัญ

⁶ เสื้อคลุมสำหรับใส่ทำงานเพื่อกันเปื้อน

กับบรรยากาศ ภาพเด็กหนุ่มพนักงานฝึกหัดยืนสาดน้ำในถัง เป็นที่ถูกอกถูกใจของลูกค้าเด็กเขียว ขึ้นเรือใส่กางเกงยีนส์ยีนส์น้ำด้วยสายยาง ก็เสียบรรยากาศกันพอดี”

แต่กว่าลูกค้าจะมา ก็หลังหกโมงเย็น ไม่น่าจะได้มาเห็นตอนเขาสาดน้ำอยู่แล้ว พอชูเฮแย้ง เธอตอบหน้าผากเขาดังเผียะ

“ไม่ต้องมาอ้างเลย คนจะเป็นพ่อครัวห้ามอ้างเหตุผลข้างๆ คูๆ”

โหดร้ายชะมัด แม้นใจคิดเช่นนั้น ชูเฮก็ไม่เถียงต่อ โยริโกะมีนิสัยชอบบงการอยู่บ้าง ทว่าเขานับถือเธอในฐานะผู้บริหารกิจการ

หลังจากน้ำในถังหมดเกลี้ยง ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากร้าน เขาชื่อไทจิ เป็นสามีของโยริโกะ ซึ่งก็คือเจ้าแก้วนอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิมชื่อ ‘มัตสึยะ’

ไทจิใส่เสื้อฮาวายกับกางเกงขิโนสีขาวยังสวมแว่นกันแดดและสร้อยทอง เจ้าตัวคงตั้งใจให้ดูโก้ แต่ชูเฮมองว่าน่าจะแต่งตัวให้ดูดีกว่านี้อีกสักหน่อย แบบนี้เหมือนพวกนักเลงหัวไม้ในหนังวิดีโอเลย

“เฮ้ นายซื้อของอย่างเคยมาให้ฉันแล้วใช่ไหม” ไทจิถามพลางระแคะระวังรอบข้าง

“ซื้อไว้แล้วครับ”

“อยู่ไหนล่ะ”

“ผมซ่อนไว้”

“ดีมาก ไปเอามาให้ที”

ชูเฮวางถังน้ำแล้วเดินเข้าตรอกข้างร้าน หยิบถุงพลาสติกสีขาวในตะกร้าจักรยานที่จอดไว้ตรงนั้น ถือมันกลับมาหาอีกฝ่าย ไทจิดูนาฬิกาข้อมืออย่างกระวนกระวาย ที่ชำเลืองไปทางร้านบ่อยๆ คงเพราะกลัวโยริโกะจะออกมา

“นี่ครับ” ชูเฮยื่นถุงพลาสติกให้

“แตงกั้ว แตงกั้ว ช่วยได้มากเลย” ไทจิส่งดูในถุงพลาสติก พยัก

หน้าอย่างพึงพอใจ “สิ่งเหมือนทุกที่ไซริเปล่า”

“ครับ ใส่ถ้วยแดงเจ็ด ไม่ใส่ถ้วยแดงสามไซไหม”

“ถูกต้อง ขอบใจนะ เก็บเงินทอนไว้ได้เลย”

“ครับ” ชูเฮค้อมศีรษะให้เล็กน้อย เงินทอนเหลือแค่ห้าสิบบเยน

“แล้วก็อย่างที่ฉันย้ำทุกที่ นายห้ามบอกเรื่องนี้กับใคร เข้าใจนะ”

โทจิเอานิ้วชี้แตะริมฝีปาก

“ผมรู้อยู่แล้วครับ”

“ห้ามบอกเด็ดขาดเลยนะ ถ้าพูดไปแล้วเกิดอะไรขึ้น ฉันไม่รู้ด้วยนะ”

“บอกแล้วไงว่าผมรู้อยู่แล้ว” ชูเฮพยักหน้าอย่างนิ่งรำคาญ

“อืม งั้นก็ตามนั้น” โทจิถือถุงพลาสติกเดินไปทางถนน ชูเฮถอนหายใจเบาๆ มองตามแผ่นหลังอีกฝ่าย

หลังหกโมงเย็น พวกลูกค้าเริ่มทยอยกันมา หน้าทีของชูเฮคือบริการนำอาหารที่ทำในครัวไปเสิร์ฟให้แต่ละโต๊ะ คนที่ร้านอธิบายรายละเอียดวิธีรับประทาน และวัตถุดิบที่ใช้ประกอบอาหารให้ฟังคร่าวๆ ล้วงหน้าแล้วแต่ลูกค้าก็มักจะซักไซ้จนตอบไม่ได้เป็นส่วนใหญ่ กรณีนั้นเขาจะเดินกลับไปถามรุ่นพี่ หรือไม่กี่หัวหน้า ซึ่งโดยมากจะโดนดุว่าเมื่อก็ก็อธิบายไปแล้ว

โยริโกะเวียนไปทักทายลูกค้าขาประจำตามโต๊ะ เธอใส่กิโมโนเช่นเคย ชูเฮไม่ค่อยรู้รายละเอียด แต่เห็นว่าการแต่งชุดแบบญี่ปุ่นมีกฎที่แตกต่างกันไปตามฤดูกาลด้วย แล้วเธอก็รักสุขภาพพวกนั้นอย่างเคร่งครัด คึนนี่เธอใส่ชุดกิโมโนสีม่วงเหมือนดอกพญาสัตบรรณ ตัดเย็บจากผ้าโปร่ง

เสื้อหน้าของโยริโกะขณะรับรองลูกค้านั้นงดงามและมีชีวิตชีวา จนชูเฮเผลอเคลิ้มมอง เธอดูอ่อนเยาว์กว่าทุกที่ ไม่อยากเชื่อเลยว่าอายุห่างจากแม่เขาไม่เท่าไร

แต่เธอจะยิ้มแฉ่งให้เห็น ก็เฉพาะกับลูกค้า ทันทีที่ผละออกมาแววตาเธอก็กลับดูตัน

“แกวลูกค้าริมหน้าต่างว่างเปล่าแล้ว มัวอืดอาดอะไรอยู่”

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

โยริโกะส่งเสียงดูที่ไร ชูเฮเป็นต้องวิ่ง่วนทุกที

พอสี่ทุ่ม ลูกค้าก็เริ่มกลับ เวลาลูกค้าบอกตอนขากลับว่า “อาหารอร่อยมาก ขอบคุณนะ” ชูเฮอดดีใจไม่ได้ ทั้งที่ไม่ได้เป็นคนทำอาหารเอง คิดอย่างซื่อๆ ว่างานนี้สนุกดีจริงๆ

จากนั้นได้เวลาเก็บกวาด การล้างภาชนะและทำความสะอาดครัว เป็นงานของชูเฮเช่นกัน ทางร้านเพิ่งจ้างเขาทำงานตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปีนี้ จึงยังไม่ได้สอนกระทั่งวิธีจับมีดทำครัวให้เขา ขนาดคัตสึยะที่เป็นรุ่นพี่สองปี ยังเพิ่งได้เข้าไปช่วยงานในครัวปีนี้ ชูเฮจะยังไม่ได้ทำ ก็ไม่แปลก เขาเตรียมใจไว้แล้วว่า จะเป็นแบบนี้ต่อไปอีกสักระยะ

เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดปี ปีก่อนยังเป็นนักเรียนมัธยมปลายอยู่เลย แต่สุดท้ายก็ลาออก เพราะปรับตัวเข้ากับชีวิตนักเรียนไม่ได้ พุดแบบนั้นก็ฟังดูดีอยู่หรอก ทว่าที่จริงเขาเรียนตามเพื่อนไม่ทัน เลยท้อแต่ต่างหาก เดิมทีไม่อยากจะเรียนต่ออยู่แล้ว ติดตรงพ่อแม่คะยั้นคะยอว่า อย่างน้อยต้องเรียนจบมัธยมปลาย เขาจึงยอมเรียนอย่างเสียมิได้ แต่ทำที่สุดก็ทนไม่ไหว

ชูเฮไม่เคยคิดอยู่แล้วว่า ตัวเองจะเรียนจบมัธยมปลาย ต่อมาหาวิทยาลัย แล้วออกมาเป็นพนักงานบริษัท เพราะนึกภาพไม่ออกว่าจะทำงานอะไร เข้าไปเรียนมัธยมปลายแล้ว ก็ยังกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ตอนพ่อแม่ถามว่าลาออกจากโรงเรียนมัธยมปลายแล้วจะทำอะไรต่อ เขาตอบทันทีว่าอยากเป็นพ่อครัว เหตุผลก็ง่ายๆ ช้างบ้านมีร้านซูชิ พอเห็นพ่อครัวทำงานที่นั่น เขาก็หลงใหลใฝ่ฝันว่าเป็นอาชีวะที่แท้จริง

พ่อช่วยหาเส้นสายจนร้าน ‘มัตสึยะ’ แห่งนี้จ้างชูเฮเข้าทำงาน พ่อแม่พอจะเข้าใจอยู่แล้วว่า ในสภาพเศรษฐกิจแย่อย่างต่อเนื่องเส้นทางการเป็นพนักงานบริษัทหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ใช่ว่าจะโรยด้วยกลีบกุหลาบเสมอไป

เมื่อเก็บกวาดเสร็จเรียบร้อย ชูเฮจะเดินออกจากครัว ไทจิเข้ามา

พอดี เสื้อผ้ายังเป็นชุดเดียวกับที่ใส่ออกไปข้างนอกตอนเย็น แสดงว่าอยู่ข้างนอกตลอดจนถึงเมื่อรู้

“วันนี้เป็นไงบ้าง” ไทจิหยิบแก้วที่เพิ่งล้างเสร็จ เปิดฝาขวดเหล้าที่อยู่ใกล้ๆ

“เหมือนเดิมครับ อาจารย์โอคาเบะมาด้วย”

“หืม นักชิมอาหารที่ประกาศตัวว่าตัวเองลึ้นจะขึ้นนะรี” ไทจิรินเหล้าใส่แก้ว ยกดื่มหนึ่งอีก ใบหน้าเขาแดงอยู่แล้ว คงไปดื่มที่ไหนมา

พอดีดื่มเหล้าจนเกลี้ยง ก๊ววงแก้วไว้ เอ่ย “ชื่นใจจัง” ก่อนเดินจากไปอะไรเนี่ย มาเพิ่มงานให้เสียอย่างนั้น... शुเฮเบะปาก ยื่นมือไปหยิบแก้วที่ไทจิเพิ่งใช้

2

ช่วงกลางวัน ร้าน ‘มัดสียะ’ ให้บริการเมนูมือเที่ยงราคาเยอมาเยาะละแวกนี้มีย่านสำนักงาน พวกพนักงานเงินเดือนและสาวออฟฟิศที่พอมีสະຕຸ້ສຕາງค์ จึงพากันมาใช้บริการ

ขณะกำลังยกอาหารเสิร์ฟเซ่นเคย รุ่นพี่คัตสึยะเดินมาเรียก

“ถ้าแกเนี่ยเรียกให้ไปหาที่ห้อง ‘ฮิโนคิโนะมะ’ เนอะ”

“ห้อง ‘ฮิโนคิโนะมะ’? เอ...”

शुเฮง ปกติห้อง ‘ฮิโนคิโนะมะ’ ไม่เปิดให้ใช้ช่วงมือกลางวัน เมื่อไปถึงห้องนั้น โยริโกะกำลังนั่งประจันหน้ากับชายสามคน สองคนใส่สูท ส่วนอีกคนที่เหลือแต่งตัวลำลอง แค่อวมเสื้อเชิ้ตลายสก๊อตคลุมทับเสื้อยืด

“ शुเฮคุง สามท่านนี้เป็นตำรวจ เห็นบอกว่าเป็นตำรวจสืบสวน แล้ว

ก็มีเรื่องอยากถามเธอหน่อย” โยริโกะบอก

“โทษที่ที่มารบกวนเวลานะ” ชายใส่เสื้อเจ็ดเย็บกับเขา จากนั้นหันไปหาโยริโกะ “ถ้าแก่เนี่ย ผมขอยืมตัวเขาสักครู่นะครับ”

เธอบั่นยิ้มตอบว่า ค่ะ เชิญได้เลย ทว่าแววตากังวลนิดหน่อยแน่นอนว่าชูเฮก็ังเป็นไก่ตาแตก จำไม่ได้ว่าตนไปทำอะไรให้ตำรวจต้องมาสอบปากคำ

ชายทั้งสามก้าวออกจากห้องไปทางหน้าร้าน ชูเฮก็เดินตามไป พวกเขาออกนอกร้านแล้วเดินต่อไปเรื่อยๆ แล้วชะงักฝีเท้าเมื่อมาถึงถนนนิ่งเงียบ

ถนนนิ่งเงียบเป็นทางเดินรถทางเดียว ทว่าแบ่งออกเป็นหลายเลนร้านอาหารน้อยใหญ่เรียงรายขนานข้างถนนกว้าง

“อากาศร้อนเนอะ เอาสักกระป๋องไหม” ตำรวจสืบสวนใส่เสื้อเจ็ดกางปากถูกก๊อบแก๊บในมือตรงหน้าชูเฮ ในนั้นมีกาแฟหลายกระป๋อง

“ไม่เป็นไรครับ”

“เอาสักหน่อยเถอะ ถ้าเธอไม่ดื่ม พวกเราก็เกรงใจไม่กล้าดื่มเหมือนกัน”

“งั้นหรือครับ...” ชูเฮชะโงกดูในถุง แล้วหยิบออกมาหนึ่งกระป๋อง พวกเจ้าหน้าที่สืบสวนเห็นดังนั้นก็หยิบกาแฟกระป๋องบ้าง

“ร้าน ‘มัตสึยะ’ เสิร์ฟเบียร์สดรีเพล่า” ตำรวจใส่เสื้อเจ็ดถามชูเฮส่ายหน้า

“มีแต่เบียร์ขวด นอกนั้นก็เบียร์ท้องถิ่นที่สั่งมาจากฮิโตะครับ”

“หืม ฟังดูน่าอร่อยดี อ๊ะ ดื่มได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ”

ครับ ชูเฮตอบแล้วดิงห้วงกระป๋อง ตอนนี้อยู่เดือนมิถุนายน แต่อากาศร้อนต่อเนื่องราวกับเข้าสู่กลางฤดูร้อนแล้ว กาแฟเย็นเฉียบแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

ตำรวจสืบสวนใส่สูทสองคนนั้น คนหนึ่งตัวเตี้ยและน่าจะอายุ

มากกว่าอีกคนด้วย เขาตีหมาแพ้อีกหนึ่งก่อนถาม “เธอไปซื้อขนมมังเงียวยากิ⁷ สិនะ”

ซูเฮแทบล้าลัก กะพริบตาปริบๆ มองตอบอีกฝ่าย “เอ๊ะ”

“ช่วงกลางวันเมื่อสามวันก่อน เธอไปซื้อขนมมังเงียวยากิที่ร้านโน้นบนถนนเส้นนี้ใช่ไหมล่ะ” ตำรวจสืบสวนถามย้ำพลางจ้องตาเขาเขม็ง

ซูเฮรู้ตัวว่าหัวใจเต้นแรง ในเมื่อเจ้าหน้าที่สืบสวนถามมาแบบนี้ เขาก็โกหกไม่ได้

เด็กหนุ่มผงกศีรษะ “ใช่ครับ”

“ไปซื้อตอนกี่โมงรี”

“น่าจะก่อนสี่โมงเย็นนิดหน่อยครับ”

“อืม ซื้อมาก็ขึ้นล่ะ”

“สิบลบาท ใส่ถั่วแดงเจ็ด ไม่ใส่อีกสาม”

“ให้ที่ร้านใส่กล่องให้รี”

“เปล่าครับ ให้ใส่แพ็กพลาสติกใส”

“ซื้อไปฝากใครรีเปล่า”

“เปล่า” ซูเฮส่ายหน้า สัญญาที่ให้ไว้กับโทจิแวบเข้ามาในหัว เขาเลิยมิฝปาก “ซื้อมากินเองครับ”

“ตั้งสิบขึ้นเนี่ยนะ” ตำรวจสืบสวนตัวเตี้ยทำตาโต

“กินตอนกลางวันนิดหน่อย ที่เหลือกินตอนกลางคืนครับ”

ตำรวจอีกคนที่ใส่สูทแค่นหัวเราะ “คนหนุ่มก็แบบนี้แหละ”

“กินหมดนั่นเลยรี” ตำรวจตัวเตี้ยถาม

“กินหมดอยู่”

“แล้วแพ็กพลาสติกล่ะ”

“ทิ้งไปแล้วครับ”

⁷ เค้กฟองน้ำสอดไส้ถั่วแดง หรือไส้อื่นๆ รูปร่างน่ารัก เช่น ทำเป็นหน้าตาของเทพเจ้านาโชคั้งเจ็ด อบด้วยแม่พิมพ์เหล็ก

“ทิ้งที่ไหน”

“เอ” ชูเอสับสน ชักไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไร “ผมลืมไปแล้ว น่าจะเอ่อ ทิ้งลงถังขยะที่ไหนสักแห่ง”

“เธอทำงานแบบกินนอนอยู่ที่ร้านเลยสินะ ทิ้งลงถังขยะในห้องตัวเองรีเปล่า”

“อาจจะใช่...อ๊ะ แต่อาจเป็นถังขยะใบอื่นก็ได้”

“ช่วยนี่ก็ให้ออกที่ได้ไหม แล้วถ้าช่วยหากกล่องนั้นมาให้ด้วย จะช่วยได้มากเลย”

“หาแพ็กพลาสติกนะหรือครับ”

“ใช่” ตำรวจสืบสวนจ้องตาชูเอ

เด็กหนุ่มหลุบตา ลำบากแล้วสิ ถ้าบอกไปว่าเขาขมขื่นเงี้ยวยากให้โทษไป เรื่องก็จบ แต่หากทำเช่นนั้น คงโดนโทษจำคุกเอา เผลออ้อ อาจโดนเขาไล่ออกก็ได้

ทว่าวินาทีต่อมา เขานึกบางอย่างขึ้นได้ จึงเงยหน้า

“เมื่อเช้าผมเอาขยะออกมาทิ้ง แล้วรถขยะก็ขนไปแล้วครับ”

พวกเจ้าหน้าที่สืบสวนมีสีหน้าผิวดำรงระคนตระหนก

“เมื่อเช้า? พร้อมกับขยะอื่นๆ นะรี” ตำรวจตัวเตี้ยถามให้แน่ใจ

“ครับ เพราะวันนี้เป็นวันทิ้งขยะเผาไม่ได้”

เรื่องนั้นเป็นความจริง การเอาขยะออกมาวางเป็นงานของชูเอ เขาแม้แต่มีเนืงกับคำถามของตำรวจสืบสวน จนลืมเรื่องนั้นเสียสนิท

ตำรวจใส่สูทสองคนมองหน้ากันงงๆ มีแค่คนใส่เสื้อเชิ้ตเท่านั้นที่มองเห็นอย่างสบายอารมณ์ชอบกล พอสังเกตเห็นสายตาของชูเอ เขายิ้มกว้างให้ “ดีมากแพะป่องสิ”

“อ๊ะ ครับ” เด็กหนุ่มดีมากแพะที่เหลือในกระป๋องจนหมด คอแห้งอยู่พอดี

“เข้าใจแล้ว โทษที่ที่มารบกวนเวลานะ” ตำรวจสืบสวนตัวเตี้ยเอ่ย

“ขอใบที่ให้ความร่วมมือในการสืบสวน” ตำรวจใส่เสื้อยืดยืนดูงก๊อบแก๊ปให้ดูเฮ “เดี่ยวฉันเอากระป๋องไปทิ้งให้เอง”

“อ๊ะ ขอขอบคุณครับ” ชูเฮย่อนกระป๋องเปล่าในมือลงโน้น
หลังแยกกับตำรวจสืบสวน เดินกลับมาเจอโยริโกะรออยู่ที่หน้าร้าน
“เป็นไงบ้าง พวกเขาคถามอะไรี่” เธอทำหน้าเคลือบแคลง
นึกคำโกหกเหมาะๆ ไม่ออก ระหว่างเขาค้าฉิ่ง โยริโกะเป็นฝ่ายถามต่อ “ไม่ได้ถามเรื่องขนมมังเงียวยากิรึ”

ชูเฮยักหน้าอย่างประหลาดใจ ตำรวจสืบสวนคงแจ้งเนื้อหาคำถามให้เธอรูล่วงหน้าแล้ว

“สามวันก่อนเธอไปซื้อขนมมังเงียวยากิไซ้ใหม่ละ ตำรวจน่าจะถามเกี่ยวกับเรื่องนั้นในรีเปล่า”

“ใช่ครับ”

“แล้วเธอตอบไปว่ายังไง”

เด็กหนุ่มเอ่ยทวนเนื้อหาที่สนทนากับตำรวจสืบสวนให้อีกฝ่ายฟัง เพราะทำได้เพียงเท่านั้น

นึกว่าจะโดนตักเตือนที่ออกไปซื้อขนมระหว่างเวลางานเสียอีก แต่โยริโกะไม่ตำหนิใดๆ กลับซักไซ้ว่า “พวกนั้นถามเรื่องอื่นอีกไหม”

“ถามแค่นั้นครับ”

“จันรี เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้น เธอกลับไปทำงานเถอะ”

“ครับ เอ่อ เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมพวกตำรวจสืบสวนมาถามเรื่องแบบนั้นกับผม...”

โยริโกะทำหน้าที่ล้งเล ก่อนอ้าปากพูด

“ได้ยินว่าเกิดเหตุฆาตกรรมที่แมนชั่นย่านโคเดมมะโจเมื่อสามคืนก่อน ตำรวจเลยสืบเกี่ยวกับคดีนั้น”

“โคเดมมะโจ...แต่เพราะอะไรถึงมาสอบปากคำผม...”

“เห็นเขาวามีขนมมังเงียวยากิอยู่ในห้องนั้นนะสิ พวกตำรวจบอกว่า

กำลังสืบหาตัวลูกค้าที่ไปซื้อขนมมังเงียวยากิ”

“หา...” รู้สึกช่องปากแห้งขึ้นมาจะทันทัน ร่างกายก็ร้อนด้วย

ทว่าจะแสดงอาการตื่นตระหนกไม่ได้

“แต่ทำไมพวกเขารู้ว่าผมไปซื้อล่ะครับ” ชูเฮพิมพ์่าเสียงแหบพร่า

“ไม่รู้สิ พวกนั้นไม่ยอมบอกรายละเอียด แต่เธอไม่มีความเกี่ยวข้องด้วยใช่ไหมละ”

เขาสั้นศีรษะลงลนลาน “ผมไม่รู้ไม่เห็นเรื่องคดีหรรอครับ”

“งั้นก็ไม่ต้องไปสนใจสิ เอละ อย่ามัวยืดเยื้อ กลับไปทำงานได้แล้ว เดี่ยวลูกค้าก็ไม่มีคนให้เรียกใช้กันพอดี”

ขอโทษครับ ชูเฮคอดก เดินมุ่งหน้าไปที่ครัว

ช่วงมีโอกาสรวันพอจะมีเวลาวางนิตหน่อย เขาเลยแอบหาหนังสือพิมพ์มาอ่าน แล้วก็เจอข่าวเกี่ยวกับคดีนั้นในหนังสือพิมพ์ฉบับเย็น เมื่อวานขึ้น คนที่ถูกสังหารคือหญิงอายุสี่สิบห้าปี อาศัยอยู่คนเดียวแถวโคเดมมะโจ ตามรูปการณคือถูกฆ่ารัดคอตอนอยู่บ้าน จากสภาพที่เกิดเหตุสันนิษฐานได้ว่าน่าจะเป็นฝีมือของคนคุ้นหน้าค่าตากัน ตำรวจยังคาดการณ์อีกว่า เหตุร้ายน่าจะเกิดขึ้นในช่วงหัวค่ำ ไม่ตึกนัก

ในข่าวไม่ได้เอ่ยถึงขนมมังเงียวยากิ อาจเก็บเป็นความลับในการสืบสวน และยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการก็ได้

เหงื่อออกได้รักรั้ว ใบหน้าของเหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนผุดขึ้นมาในความคิด

ชูเฮรู้อยู่แล้วว่าไทจิอาจมีชู้ เพราะเคยได้ยินพวกกรุ่นพินินทาลับหลังหน้าซำยังซ่อนผู้หญิงคนนั้นไว้แถวโคเดมมะโจ ก่อนหน้านี้เคยมีคนเห็นไทจิไปละแวกนั้น

วันก่อนไม่ใช่ครั้งแรกที่ไทจิชวนชูเฮให้ไปซื้อขนมมังเงียวยากิ เคยมีเรื่องทำนองนี้หลายครั้งแล้ว หลังรับขนมมังเงียวยากิไป ไทจิจะออกไปที่โหนดักแห่งทันที ไม่ได้เดินไปทางสถานีรถไฟ แต่เป็นทิศตรงกันข้าม หาก

เดินไปสักสิบนาที ก็ถึงย่านโคเดมมะโจ

คงเอาชนะมนึงเงียวยากิไปฝากชูกระมัง ชูเฮคิดเล่นๆ

ที่สำคัญกว่านั้นคือคดีคราวนี้

หากเป็นเพียงเรื่องบังเอิญก็แล้วไป แต่มีจุดพ้องกันเยอะเกินไป อีกอย่าง ทำไมตำรวจสืบสวนพวกนั้นถึงมาหาชูเฮก็ไม่รู้ แต่ละวันน่าจะมีลูกค้าซื้อขนมเงียวยากิตั้งมากมายแท้ๆ

หญิงที่ถูกฆ่าคือชูรักของโทจิหรือเปล่า ถ้าอย่างนั้นคนร้ายก็คือ... จินตนาการอับปางคลั่งจะเลยเถิด ทว่าชูเฮปรึกษาใครไม่ได้เลย บอกโยริโกะไม่ได้อยู่แล้ว พุดกับพวกรุ่นพี่ก็ไม่ได้เหมือนกัน วุบหนึ่งคิดว่าปรึกษาโทจิไปเลยดีไหม แต่แล้วก็ล้มเลิกความตั้งใจ เพราะคิดว่าไม่สมควร มีหวังโดนด่าว่า นี่แกสงสัยเถ้าแก่เธอ

ความกลัดกลุ้มทำให้ไม่มีสมาธิทำงาน คืนนี้ทำงานพลาดเล็กพลาดน้อยไม่หยุด จนโดนรุ่นพี่และหัวหน้าตำหนิเป็นชุด

3

ตำรวจสืบสวนใส่เสื้อเชิ้ตมาปรากฏตัวที่ร้าน ‘มัตสึยะ’ ในคืนถัดมา ทว่าคราวนี้ไม่ได้ใส่เสื้อเชิ้ต แต่สวมแจ็กเก็ตสีดำ หน้าซ้ายยังมาเยื่อนในฐานะลูกค้าด้วย หลังนำทางเขาไปนั่งโต๊ะ ชูเฮตรวจดูรายชื่อคนจอง ตำรวจสืบสวนมีนามสกุลว่า คางะ

“ทำหน้าที่เหมือนเห็นผีเชียวนะ” ตอนชูเฮเอาผ้าเช็ดมือไปให้ คางะยิ้มแล้วกระซิบว่า “หรือคิดว่าตำรวจสืบสวนที่ได้เงินเดือนถูกๆ ไม่ควรมาร้านหมูแบบนี้กันล่ะ”

เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ชูเฮก้มหน้า

“ฉันประเดิมด้วยเบียร์ท้องถิ่นจากฮิเดะแล้วกัน”

คางะเอ่ยโดยไม่ดูเมนูเครื่องดื่ม เขาจำที่ซูเฮะเล่าเมื่อวานได้นั่นเอง
ปกติแล้วตอนกลางวันร้าน ‘มัตสึยะ’ จะให้บริการอาหารแบบคอร์ส
เท่านั้น หลังเสิร์ฟกับแก้มกับเบียร์ท้องถิ่นเสร็จ ก็ยกอาหารเรียกน้ำย่อยไป
เสิร์ฟต่อ คางะขอเมนูเครื่องดื่ม

“มีคอร์สหลักญี่ปุ่นที่เค้าแก่นี้ยะแนะนำด้วยสินะ เอาคอร์สนี้ก็แล้วกัน”

“ทราบแล้วครับ”

“เออเน” คางะส่งเสียงเรียกตอนซูเฮะตั้งท่าจะเดินจากไป “เธอชอบ
ของหวานรึ”

เกือบจะตอบว่าเปล่า แต่ซูเฮะรีบพยักหน้า นึกเรื่องที่ตัวเองเคยบอก
ว่ากินขนมมังเงียวยากิคนเดียวขึ้นได้

“ครับ ค่อนข้าง...ชอบ”

“หืม แต่ไม่ยกใส่น้ำตาล”

“ไม่ใส่น้ำตาล?”

“กาแฟ” คางะดื่มเบียร์จนหมดแก้ว “เธอเลือกกาแฟกระป๋องที่
ไม่ใส่น้ำตาล”

ซูเฮะสะดุ้ง ตอนนั้นตนเลือกกาแฟไม่ใส่น้ำตาลจริงด้วย เผลอเลือก
ตามนิสัย

“ถ้ากาแฟ...ผมชอบแบบไม่ใส่น้ำตาลนะครับ”

“อ้อ งั้นรึ” คางะวางแก้วเปล่าบนโต๊ะ “งั้นช่วยเอาเหล้ามาให้ทีนะ”

เด็กหนุ่มบอกว่าจะรีบไปเอามาเดี๋ยวนี้ แล้วผลจากตรงนั้น
ตำรวจสืบสวนคนนั้นต้องการอะไรกันแน่ ทำไมพูดแบบนั้น เรื่อง
กาแฟกระป๋องจะเป็นอย่างไรก็ช่างไม่ใช่...ทว่าซูเฮะเหงื่ออาฟแตก

ที่แน่ๆ คือคางะไม่ได้มากินอาหารเฉยๆ ตำรวจคนนั้นสงสัยคำพูด
ของซูเฮะที่บอกว่า กินขนมมังเงียวยากิคนเดียว จึงตั้งใจมาสอบถาม
หลายอย่าง

สถานการณ์นี้ไม่อาจขอความช่วยเหลือจากใครได้ เขาทำได้เพียงยกอาหารไปเสิร์ฟให้เจ้าหน้าที่สืบสวน

“เหล่า ‘โรคุซุ’ จากจังหวัดอาคิตะครับ” เขารินเหล้าในขวดใส่จอกที่วางตรงหน้าคางะ “เป็นเหล้าสาโทใช้กล้ำเชื่อบริสุทธี ซึ่งยีสต์ยังมีชีวิตอยู่และมีฟอง เพราะถูกบ่มครั้งที่สองในขวด”

คางะดื่มหนึ่งจอก บอกว่าอร่อย

“เหมือนแฮมเปญเลย ใช้กรรมวิธีเดียวกันรี”

“คิดว่า...กรรมวิธีเดียวกันนะครับ เพราะใส่ยีสต์ลงไปในเหล้าสาโทบริสุทธีเพื่อบ่มอีกรอบ”

“กรณีของแฮมเปญ นอกจากยีสต์ จะใส่น้ำตาลนิดหน่อยด้วย แล้วเหล้าชนิดนี้ล่ะ”

“...กรูณารอสักครู่จะครับ”

“อ้อ ไม่ใช่ไรหรอก เอาไว้ค่อยบอกฉันทีหลังก็ได้ ที่สำคัญกว่านั้นเธอรู้เกี่ยวกับคดีแถวโคเดมมะโจรีเปล่า”

ซูเฮพลันเบิกตาโพล่ง เมื่ออีกฝ่ายถามประเด็นเจ้ากรรมแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย คางะเห็นดั่งนั้นก็ยิ้มพอใจ “ท่าทางจะรู้สินะ”

“เรื่องนั้นทำไมหรือครับ”

“เธอคงได้ฟังจากเจ้าแก๊นี่ยแล้วว่ะ มีขนมนึ่งเงียวยากิอยู่ในที่เกิดเหตุ คาดว่าผู้เคราะห์ร้ายถูกสังหารระหว่างกินขนมมันค้ำอยู่ เจอขนมนึ่งเงียวยากิที่ยังไม่ย่อยในร่างกาย แล้วในแพ็กพลาสติกบนโต๊ะก็ยังมีขนมอีกจำนวนหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าเป็นคนซื้อมา”

“เจ้าตัวไม่ได้ซื้อมาเองหรือครับ”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ อันที่จริงก่อนผู้เคราะห์ร้ายจะถูกสังหารพนักงานขายประกันไปที่ห้องนั้น จากที่เขาเล่า เธอชวนให้เขากิน บอกว่าเป็นของที่ได้มา ลองชิมสักชิ้นไหม แปลว่าผู้เคราะห์ร้ายได้มันมาจากใครบางคน”

“หา...” ชูเฮนิกไม่ออกว่าควรตอบอย่างไร

“แพ็กพลาสติกติดกระดาษพิมพ์ชื่อร้าน เราจึงรู้ทันทีว่าชื่อจากร้านไหน แน่نون ข้อมูลแค่นั้นไม่ช่วยให้เข้าใจอะไรมากขึ้นเลย เพราะแต่ละวันมีลูกค้าหลายสิบคนไปซื้อขนมนิงเงียวยากิ เพียงแต่ขนมนิงเงียวยากิที่ห้องของผู้เคราะห์ร้ายมีลักษณะพิเศษ คือปนกันทั้งชนิดมีและไม่มีไส้ถั่วแดง ถ้าแบบกล่องจะมีที่คละชนิดอยู่เหมือนกัน ส่วนแพ็กพลาสติกจะมีแต่ชนิดเดียวกันทั้งแพ็ก แต่ได้ยินว่าถ้าลูกค้าสั่งพิเศษ ก็จะทำให้ เราลองถามดูว่า ในวันเกิดเหตุมีลูกค้าสั่งพิเศษแบบนั้นไหม ซึ่งพนักงานร้านตอบว่ามีบ้าง น่าเสียดายที่จำแต่ละคนไม่ได้ แต่จำเด็กหนุ่มร้าน ‘มัตสึยะ’ ได้” คางะชี้หน้าออกชูเฮ “เธอไปซื้อขนมที่ร้านนั้นบ่อยๆ ใช่ไหมล่ะ”

ชูเฮตอบรับไม่เต็มปาก...ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่า ทำไมตำรวจสืบสวนคนนี้มาหาตน จริงดังว่า ที่ผ่านมามาดนเคยไปซื้อขนมตามคำไหว้วานของไทจิหลายครั้งแล้ว

ระหว่างที่ชูเฮยืนตัวแข็งทื่อ รุ่นพี่คัตสึยะก็ชะโงกหน้ามาจากทางเดินท่าทางจะแะะมาดู เพราะเห็นรุ่นน้องไม่กลับมาสักที

“ขอโทษครับ เอาไว้ค่อยคุยกัน” ชูเฮโค้งให้คางะแล้วลงจากตงนั้น

“ทำอะไรอยู่นะ” คัตสึยะถามด้วยความสงสัย

“ลูกค้าชวนคุยนิดหน่อย...”

“เวลาแบบนี้ต้องตัดบทให้แนบเนียนสิ อย่ามัวเสียเวลากับลูกค้าแค่คนเดียว”

“ขอโทษครับ” ชูเฮกลับเข้าครัวพลางคิดว่า ตัวเองก็อยากทำแบบนี้ จะแะอยู่แล้ว

จากนั้นเขายกอาหารกับเหล้าไปเสิร์ฟให้คางะอีกหลายครั้ง ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้ชวนคุย เจ้าตัวดูเพลิดเพลินกับอาหารตามลำพัง

แต่พอเป็นอย่างนั้น ชูเฮกลับพะวักพะวน ตำรวจสืบสวนคนนั้นวางแผนอะไรและมีจุดประสงค์แอบแฝงใด ถึงได้มาที่นั่นในคืนนี้กันแน่ คง

ไม่ได้จะมาลิ้มลองอาหารอย่างเดียวหรอก

“อาหารชนิดนี้ทำโดยนำผักโขมต้สึนะไปปั่นกับน้ำซุปรุ่นเป็นครีมข้นเหนียว ทำให้เป็นก้อน แล้วโรยผงคาราสุมิ^๑ ครับ”

ขณะวางจานลงตรงหน้าคางะ ชูเฮลอบสังเกตสีหน้าอีกฝ่าย แต่ตำรวจสืบสวนเพียงบอกว่าเป็นอาหารที่หากินไม่ได้ง่าย ๆ นะเนี่ย แล้วหยิบตะเกียบมาคีบกินโดยไม่รอช้า ชูเฮหันหลังให้โต๊ะ

จังหวะนั้นเอง คางะเอ่ยขึ้น “มีรอยนิ้วมือติดอยู่สามรอย”

เด็กหนุ่มหันขวับ คางะกินอาหารพลางมองหน้าเขาไปด้วย

“น่าสนใจ ทำเป็นครีมข้นแบบนี้ แล้วยังมีรสชาติของผักโขมต้สึนะอยู่เต็มเปี่ยม จะว่าไปมันก็อร่อยเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วนะ”

“รอยนิ้วมือ...หมายถึงอะไรครับ”

ทว่าคางะไม่ตอบทันที กลับยกจอกดื่มเหล้าเหมือนวางท่า

“พบรอยนิ้วมือสามแบบบนแพ็กพลาสติกใส่ขนมึงเงียวยากิ รอยแรกเป็นของผู้เคราะห์ร้าย อีกรอยแน่ชัดแล้วว่าเป็นของพนักงานร้านขายขนมึงเงียวยากิ ที่นี่ยังเหลืออีกรอย ทางตำรวจมีความเห็นว่าน่าจะเป็นของคนที่เอาขนมมาให้ที่บ้านของผู้เคราะห์ร้าย ถ้าพิจารณาจากรูปร่าง บุคลิก นั้นน่าจะเป็นคนร้าย”

คำว่าคนร้ายเล่นเอาชูเฮปั่นป่วนในอก รู้สึกได้ว่าใบหน้าตัวเองกระตุกเกร็ง แต่ก็ไม่มีทักษะการแสดงสูงพอจะเก็บซ่อนอาการ

“มะ...ไม่ใช่ขนมึงเงียวยากิที่ผมไปซื้อหอบอกครับ” เสียงเขาสั่น

“อ้อ เธอเคยบอกนี่ว่ากินคนเดียวจนหมด”

เด็กหนุ่มพยักหน้า ผงกสีระชะ

“เธออายุยังน้อย ระหว่างงานคงอยากได้ขนมมากินเป็นของว่าง แต่จากคำให้การของเจ้าแก๊เนี่ย ช่วงเวลานั้นเธอเสาดน้ำอยู่ข้างนอกไม่ใช่รี

^๑ คาราสุมิ วิธีทำคือ นำไข่ปลาโบระ (ปลากระบอก) มาหมักเกลือ จากนั้นล้างเกลือออก แล้วนำไปตากแห้ง

แล้วเอาขนมปังเงียวยากิที่ซื้อมาไปไว้ไหนล่ะ ถ้าคนที่ร้านมาเห็นเข้าคงแยء แล้วเสื่อคลุมของเธอก็ไม่มีช่องใส่ของด้วย”

“เรื่องนั้น...คือ...ผมเอาไว้ในตะกร้าจักรยาน...”

“จักรยานรี”

“ผมจอดจักรยานไว้ในตรอกข้างร้าน เลยเอาขนมใส่ไว้ในตะกร้าจักรยานนะครับ แล้วพอสดน้ำเสร็จ ผมค่อยหยิบมันเข้าไปในร้าน”

คงะมองไปทางอื่นแล้วนิ่งเงียบ สงสัยจะจินตนาการถึงเหตุการณ์ที่ได้ยิน จากนั้นเงยหน้าคลี๋ยิ้ม

“อย่างนี้เอง จะแอบกินขนมที่ ก็เหนื่อยเอาเรื่องนะ”

“ผมไปได้หรือยังครับ”

“ได้สิ ฉันก็จำไม่ได้ว่าร้องเธอไว้” คงะกล่าว ยกมือที่จับตะเกียบขึ้น “งั้นฉันจะบอกเรื่องดีๆ ให้รู้แค่เรื่องเดียวเป็นการปิดท้าย รอยนิ้วมือที่สามบนแพ็กพลาสติกไม่ตรงกับรอยนิ้วมือเธอหรอก”

ซูเฮเบิกตากว้าง “รอยนิ้วมือผม? เอ๊ะ แต่...ได้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่...”

“พวกฉันก็มีหลายวิธี” คงะยิ้มเป็นนัย

นีกออกแล้ว ซูเฮขมวดคิ้ว “กาแฟกระป๋องในตอนนั้น...”

มิน่าล่ะ ถึงได้คะยั้นคะยอให้ดื่มขนาดนั้น ก่อนดูว่าเขาจะเลือกกระป๋องที่ไม่มีน้ำตาลหรือไม่ พวกตำรวจสืบสวนมีเป้าหมายในใจอยู่แล้ว

“เล่นสกปรกซะมดเลย” เขาหลุดจื๋มจ่า

“ก็พวกเราเป็นตำรวจสืบสวนนี่นา” คงะดื่มเหล้าในจอกหมดเกลี้ยง

หลังจากนั้นคงะไม่ปรึกษาชนคุยแม้แต่คนเดียว จนถึงตอนยกของหวานไปเสิร์ฟเป็นอย่างดี ซูเฮก็พยายามไม่สบตาเขาด้วย

เมื่อคงะกลับไปแล้ว ระหว่างเก็บภาชนะไปที่ครัว โยริโกะเรียกซูเฮไว้

“ดูเหมือนตำรวจสืบสวนจากสถานีตำรวจนิฮมาชิจะถามเธอหลาย

เรื่องนะ”

“ผู้ชายคนนั้นมาจากสถานีตำรวจนิคมบาชิหรือครับ”

“เท่าที่ฟัง เห็นว่าเพิ่งย้ายมาได้ไม่นาน ที่สำคัญกว่านั้น เขาถามอะไรเธอบ้างล่ะ”

เด็กหนุ่มลังเล แต่ก็ตอบโดยไม่ปิดบัง ขอแค่ไม่เล่าว่าเขาขมมิ่งเสียวยากิให้ไทจิ ก็คงไม่เป็นไร

“อ้อ ถามเรื่องแค่นั้น ต้องถ่อมากินข้าวถึงที่ร้านเชียวหรือนี่”

“ผมควรทำยังไงดีครับ”

“ไม่ต้องใสใจหรอก ไม่ได้เจอรอยนิ้วมือเธอซะใหม่ล่ะ งั้นก็ไม่น่ามีปัญหา ไทจิที่ที่เรียกเธอไว้นะ ไปเก็บกวาดต่อเถอะ” โยริโกะหันหลังกลับ

4

ขณะล้างภาชนะในครัวเช่นเคย ไทจิค่อยๆ เข้ามาในร้าน ดูจากสีหน้าแล้ว ค็นนี่น่าจะไม่ได้ดื่มเหล้ามา

“ซูเฮ่ ไปกับฉันหน่อยสิ เรื่องงานเอาไว้อ่อน”

“เอ๊ะ ไปไหนครับ”

“ไปไหนก็ช่างเถอะน่า มาแล้วก็รู้เอง รีบไปแต่งตัวเตรียมออกไปข้างนอกซะ”

“แต่ยังเก็บกวาดไม่เสร็จ...”

“ถ้าแกบอกอยู่นี่ไงว่า ไม่ต้องสนใจ แค่ทำตามที่ฉันพูดแต่โดยดี ก็พอ เร็วเข้าสิ ฉันไปรอหน้าร้านนะ”

“อ๊ะ ครับ” ซูเฮ่กระวีกระวาดเช็ดมือแล้วเดินออกจากครัว

ไทจิเพิ่งเคยพูดแบบนี้เป็นครั้งแรก จะให้ไปทีไหนด้วยก็ไมรู้ เขาเดิน

ออกไปข้างนอกอย่างห้วนใจ

“อะไรเนี่ย ไม่มีชุดที่เข้าท่ากว่านี้แล้วรี” ไทจิมองสารรูปของชูเฮ แล้วทำหน้าบึ้ง

“ขอโทษครับ ผมมีแต่เสื้อผ้าแบบนี้” เด็กหนุ่มใส่เสื้อยืดกับกางเกง ยีนส์ “ให้ผมไปเปลี่ยนชุดไหม”

“ไม่ต้องหรอก เอาอย่างนั้นแหละ รีบตามฉันมา”

พอออกไปถึงถนน ไทจิเรียกแท็กซี่ บอกคนขับว่าไปกินซ่า ชูเฮได้ยืน ก็ยึดตัวตรงแน่ว

“อะไรเล่า แค่กินซ่าไม่เห็นต้องกลัวหัวหดขนาดนั้นเลย” ไทจิยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไหนๆ นายก็ตั้งใจจะเป็นพ่อครัว ต้องรู้จักโลกของผู้ใหญ่เอาไว้หน่อย”

“เอ่อ”

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันไม่ให้นายจ่ายเองหรอก” ไทจิหัวเราะปากกว้าง รถแท็กซี่มาจอดตรงถนนที่มีรถพลุกพล่าน เห็นเหล่าชายที่หน้าจะเป็นพนักงานเงินเดือนและพวกหญิงทำงานกลางคืนอยู่ตามทางเดิน บรรยากาศคล้ายนิ่งเงี้ยวใจ แต่ชูเฮเพิ่งเคยเห็นย่านที่มีคนกลุ่มนี้อยู่เต็มไปหมดแบบนี้

“เหม่ออะไรของนาย รีบตามมาสิ”

เขาจำทำตามเมื่อไทจิเอ็ด

ทั้งคู่เข้ามาในร้านที่ชั้นหกของอาคาร มีลูกค้าจำนวนมากในพื้นที่ โอโงะ ทัวทั้งบริเวณระยิบระยับ หญิงทั้งหลายที่ปรายเสน่ห์ในหมู่ลูกค้าก็มีหน้าตาเฉิดฉาย ชูเฮรู้สึกว่ที่นี่คืออีกโลกหนึ่ง

ชายชุดดำนำทางไทจิกับชูเฮไปที่โต๊ะ ไม่นานนักหญิงนั่งชุดเดรสก็มานั่งด้วย ใบหน้าเธอเล็กกระจุมกระจิม เกล็ดผมมวย

ไทจิแนะนำชูเฮให้เธอรู้จัก หญิงคนนั้นแนะนำตัวว่าชื่ออาซามิ

“อายุสิบเจ็ดรี โอโงะ มุ่งมั่นจะเป็นพ่อครัว เทไปเลย อ๊ะ ดืมเหล้าไม่ได้สินะ” เธอชะงักมือที่กำลังจะชงเหล้าผสมน้ำ

“แค่เบียร์ไม่เป็นไรหรอก เพราะถ้าพ่อครัวฝึกหัดไม่เต็มเหล้าเสียบ้างเลย จะไม่มีรสนิยม”

ชูเฮตั่วแข็งเป็นหิน ไม่รู้เลยว่าควรทำตัวเช่นไรในร้านแนวนี้ นึกไม่ออกว่าจะคุยอะไรด้วย

มีใครบางคนเรียกอาซามิ เธอจึงลุกจากที่นั่ง จังหวะนั้นเองที่ไทจิกวักมือเรียกชูเฮ “มานี่เดี๋ยวสิ”

พอเด็กหนุ่มไปนั่งข้างๆ ไทจิก็กกระซิบข้างหู

“อาซามิคือผู้หญิงของฉัน คนกินขนมมังเงียวยากิที่นายไปซื้อมาให้ไงละ”

“อ๊ะ...” ชูเฮมองหน้าเขากลับด้วยความตกใจ

“ถ้าแกเนี่ยเล่าให้ฉันฟังแล้ว ตำรวจสืบสวนจากสถานีตำรวจนิฮมบาชิมาเข้าชี้แจงเรื่องขนมมังเงียวยากิสินะ แต่ไม่ต้องกังวลหรอก มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเลย”

“ผมก็ไม่ได้กังวล...”

“ไม่ต้องกลบเกลื่อนหรอก นายสงสัยใช่หรือเปล่าล่ะว่า ผู้หญิงมีอายุคนนั้นอาจมีความสัมพันธ์อย่างว่ากับฉันก็ได้” ไทจิขู่นิ้วก้อย⁹ “เออ แต่ก็เป็นเรื่องบังเอิญที่ประหลาดดี เพราะอาซามิก็อยู่แมนชั่นที่เกิดคดีนั้นแหละ”

“เอ๊ะ จริงหรือครับ”

“ฉันถึงได้ขุ่นลูกใจเล่า แต่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันหรอก ฉะนั้นนายวางใจได้”

ชูเฮพยักหน้า ไทจิไม่น่าโกหก

“ฉันทำไม่ตำรวจสืบสวนคนนั้นถึงมาหาผมก็ไม่รู้ละ”

“ฉันเองก็ไม่เข้าใจ แต่ว่ากันว่าตำรวจสืบสวนมักจะวอแวกับคนที่ไม่เกี่ยวข้องด้วย”

อาซามิเดินกลับมาที่โต๊ะ

⁹ ในประเทศญี่ปุ่น นิ้วก้อยสื่อถึงคนรักหรือผู้รัก

“ซุบซิบอะไรกันอยู่หรือ”

“คุยกันประสาผู้ชายนะ ว่าแต่ ลูกลับของฉันสบายดีรีเปล่า อาซามิ”

คำพูดของไทจิทำเอาซุเฮอ้าปากค้าง อาซามิขำเลียงเขาแล้วหัวเราะ

คิกคัก

“คะ สบายดี บอกว่าอยากเห็นหน้าป๊าเร็วๆ”

“งั้นรี ฝากบอกลูกด้วยนะว่าป๊าก็อยากเจอ”

ซุเฮไม่ค่อยเข้าใจคำพูดล้อเล่นของผู้ใหญ่

แก้วเปียร์วางอยู่ตรงหน้า เขาจึงหยิบมาดื่มหนึ่งอีก

ไม่ใช่ครั้งแรกที่ดื่มเปียร์ แต่รู้สึกว่เปียร์ที่ดื่มในคลับแถวกินซ่ามีรส

ชมเป็นพิเศษ คงเป็นรสชาติแบบผู้ใหญ่กระมัง

5

โยริโกะนั่งเก้าอี้ตัวขวาสุดของเคาน์เตอร์ซึ่งเป็นที่ประจำ แล้วถอนใจ
เฮือกใหญ่ ทั้งโล่งอกที่สัปดาห์นี้จบลงด้วยดี และสบายตัวหลังถอดชุด
กิโมโน

บริกรเดินมาหา เธอยิ้มหวานให้แล้วกล่าวว่า “ขอเหมือนทุกที”
บริกรหนุ่มเดินจากไป คงจะเข้าใจความหมายที่เธอบอก คืนวันเสาร์เธอ
จะมาบาร์แห่งนี้คนเดียวเป็นประจำ มันอยู่ชั้นใต้ดินของโรงแรม บาร์เก่าแก่
และบรรยากาศดีในย่านนิงเงียวใจมีอยู่มากมาย แต่อย่างน้อยเธอก็
ไม่อยากเจอหน้าคนรู้จักในคืนวันเสาร์

“ขออภัยที่ให้อร่อยครับ” บริกรวางยินแอนด์บิตเทอร์แก้วเล็กตรงหน้า
โยริโกะ เธอไม่ชอบค็อกเทลหวานๆ

ตอนหยิบแก้ว สัมผัสได้ว่ามีใครมายืนอยู่ใกล้ๆ

“สมแล้วที่เป็นเจ้าแค้นี่ของร้านเก่าแก่ ชอบดื่มเหล้าแรงๆ ลินะครับ”

ใบหน้าของอีกฝ่ายผุดขึ้นมาในสมองทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น เพิ่งเคยได้ยินไม่กี่ครั้ง แต่เป็นเสียงก้องกังวานติดตรึงในความทรงจำ

เธอหันไป เห็นใบหน้านั้นตามคาด

“ขอผมนั่งดื่มด้วยสักครู่ได้ไหม” คางะเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

เทียคุะ โยริโกะยิ้มตอบ วันนี้เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีดำ

“ขอเปียร์กินเนส” เขาสั่งเครื่องดื่มกับบริการ

“คุณดื่มเหล้าด้วยแบบนี้ แสดงว่าตอนนี้ไม่ได้อยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่สินะคะ” เธอถาม

“แน่นอนครับ ผมไปปริศนาเกี่ยวกับคดีไปได้เปลาะหนึ่งแล้ว เลยว่าจะมาดื่มฉลองสักหน่อย”

“อู๊ย มาดื่มคนเดียวอะไร แล้วเพื่อนพ้องของคุณล่ะ”

คางะโยกตัวเบาๆ

“ไม่ถึงขนาดต้องมาฉลองกันพร้อมหน้าหรอก แค่หาสุนัขที่ตามหาอยู่เจอ ก็เท่านั้นเอง”

“สุนัข? สุนัขเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมด้วยหรือคะ”

“ไม่รู้สิครับ ที่แน่ๆ คือสุนัขตัวนั้นไม่ใช่คนร้ายหรอก”

โยริโกะมองใบหน้าดำรอจสีบสวณพุดน้ำเสียงจริงจัง

“สารวัตรใหญ่ที่สน.คุณก็มาใช้บริการร้าน ‘มัตสึยะ’ บ้าง วันก่อนยังนัดเจอใครสักคนที่ร้านเลยคะ”

“งั้นหรือครับ สารวัตรใหญ่ที่สน.เก่าผมก็มักจะเป็นอย่างนั้น ดูเหมือนพวกสารวัตรใหญ่จะชอบดื่มเหล้าสังสรรค์ ถ้าเป็นเรื่องร้านอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิมในท้องถิ่น พวกเขารู้ละเอียดยิ่งกว่าอินเทอร์เน็ตเสียอีก”

เธอหัวเราะในลำคอ

“ตอนนั้นสารวัตรใหญ่บอกด้วยว่า รอบนี้ตั้งตัวดำรอจสีบสวณนำ

สนใจมาจากที่อื่น พอฉันถามว่าน่าสนใจยังงี้ เขาก็บอกว่าฉลาดหลักแหลม แต่เป็นคนปากไม่ตรงกับใจ แถมยังหัวดีอีกต่างหาก หมายถึง คุณคงจะใช้ใหม่ล่ะ”

“เอะ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

แก้วเบียร์กินเนสถูกนำมาวางตรงหน้าคางะ เขาหยิบแก้วขึ้นมา ทำท่าชนแก้วพร้อมบอกว่า “ขอบคุณสำหรับวันนี้ครับ” จากนั้นจรดปากดื่ม

“ขอบคุณค่ะ” โยริโกะว่าแล้วกระดกแก้ว

คางะระบายลมหายใจ

“ไม่ใช่แค่किโมโน ชูตสึไตส์ตะวันตกแบบนี้ก็เหมาะกับเจ้าแก้วนี้เหมือนกัน และไม่ว่าจะใส่ชุดแบบไหน คุณก็ยังเผยเสน่ห์ของสาวเต็มวัยได้อย่างน่าหลงใหล”

“อย่าแซวกันหน่อยเลย”

“ผมไม่ได้แซวนะครับ จริงๆ ชุดประชุดต่างหาก”

เมื่อได้ยินคำพูดของเขา เธอร่างแก้ว “หมายความว่ายังไงคะ”

“ผมหมายความว่า คุณก็มีนิสัยเด็กๆ เหมือนกันนะสิ ยังหลงเหลือความเป็นเด็กมากพอที่จะแก้งคนอื่นเล่น”

“คุณคางะ” โยริโกะหันไปหาตำรวจสืบสวน “ถ้าอยากจะพูดอะไร ก็รีบพูดมาเถอะค่ะ ฉันก็เป็นชาวเอโดะคนหนึ่ง มีความอดทนไม่มากนักหรอก”

“ขออภัย ถ้าอย่างนั้นเข้าเรื่องเลยแล้วกัน แน่ anon ผมกำลังพูดถึง คดีย่านโคเดมมะโจ”

“จะบอกว่าพวกฉันเกี่ยวข้องกับคดีนั้นหรือคะ”

“เอาน่า ฟังผมพูดให้จบก่อน เมื่อวานผมเล่าให้คุณฟังแล้วว่า มีขมมนึงเสียวยากิอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนซื้อมัน แพ็กพลาสติกมีรอยนิ้วมือของคนสามคน ผู้เคราะห์ร้าย พนักงานร้านขายนิงเงียวยากิ ส่วนอีกคนยังไม่วางใจว่าใคร”

“ซูเฮเล่าเรื่องนั้นให้ฉันฟังแล้ว แต่ไม่ใช่รอยนิ้วมือของเด็กคนนั้นใช่ไหมล่ะ”

“ถูกต้องแล้วครับ”

“ฉันไม่เข้าใจ ถ้าฉัน ทำไมคุณคงจะถึงมาสอดแนมแถวร้านเรา ลูกค้าที่ซื้อขนมปังเจียวยากิมีตั้งเยอะตั้งแยะ คนที่สั่งทั้งแบบใส่และไม่ใส่ถั่วแดง ก็ได้มีแค่ซูเฮสักหน่อย ไปสืบที่อื่นน่าจะสมเหตุสมผลกว่าไม่ใช่”

“เดี๋ยวผมจะอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนั้นให้ฟัง คุณพูดถูกแล้ว ลูกค้าที่สั่งขนมทั้งแบบใส่และไม่ใส่ถั่วแดง ไม่ได้มีแค่ซูเฮคนเดียว รอยนิ้วมือก็ไม่ใช่ของเขา พวกที่กรมตำรวจนครบาลโตเกียวก็เลยไม่สนใจเขาเหมือนกัน ที่จริงพวกเขาก็ไม่ได้หมายความว่าคนที่ไปซื้อขนมปังเจียวยากิเป็นคนร้ายตั้งแต่แรกแล้ว”

“เอ๊ะ” โยริโกะอ้าปากหวอ

“ในห้องผู้เคราะห์ร้ายมีร่องรอยการลบรอยนิ้วมือหลายจุด” คงจะพูดอย่างนี้สนุกสนาน ก่อนจะหยิบแก้วเบียร์ด้อมาดื่ม

“หมายความว่ายังไงคะ”

“หมายความว่าคนร้ายเช็ดทุกจุดที่จำได้ว่าตัวเองสัมผัสนะสิครับ ฉะนั้นถ้าคนที่เอาขนมปังเจียวยากิมาให้คือคนร้าย ไม่มีทางพลาดรอยนิ้วมือบนแพ็กพลาสติกแน่ๆ แต่กลับไม่มีร่องรอยเช็ดรอยนิ้วมือบนแพ็กขนม”

“อ้อ อย่างนี้เอง” เธอผงกศีรษะแล้วมองใบหน้าสีแทนของเขา “ฉันทำไมคุณคงจะยึดติดกับขนมปังเจียวยากินักล่ะคะ ในเมื่อไม่เกี่ยวข้องกับคดี ใครจะเป็นคนซื้อ ก็ไม่เห็นต้องสนใจเลย”

“แต่ในการสืบสวนของตำรวจจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้นะสิครับ ต้องค่อยๆ หาความกระจ่างไปที่ละข้อว่า ทำไมสิ่งนั้นถึงอยู่ตรงนั้น เพื่อนำไปสู่การค้นพบความจริงในที่สุด ต่อให้ไม่มีจุดเชื่อมโยงกันโดยตรงก็ตาม”

แก้วของโยริโกะว่างเปล่าแล้ว เธอเรียกบริกรมาส่งเครื่องดื่มแบบเดิม

“ซุเฮบอกว่ากินขนมปังเจียวยากิคนเดียววนะคะ ซึ่อขนมมากินระหว่างทำงานเนีย มันเกินไป”

“ไปดูเขาก็น่าสงสาร เขาไม่ได้กินแท้ๆ คางะพูดชัดถ้อยชัดคำ

“ทำไมกลัฟืนธงอย่างนั้นล่ะ ไม่แปลกไปหน่อยหรือคะ”

“ใจหนึ่งคุณคงพูดจากใจจริงนะครับ ที่ว่าขนมปังเจียวยากิที่ซุเฮคุงซึ่อ ไม่น่าไปอยู่ในห้องของผู้เคราะห์ร้ายได้”

เธอตื่นตระหนกเล็กน้อย ถ้อยคำของเขาแทงใจดำเต็มๆ แต่เธอก็ตั้งหลักเปลี่ยนท่าที่ทันควัน

“เมื่อก็ฉันบอกแล้วไงว่า ถ้าอยากจะทำอะไร ก็รีบพูดมาเถอะคะ”

คางะจ้องตาเธอเขม็ง จากนั้นพยักหน้าช้าๆ

“ทราบแล้วครับ ฉันพูดข้อสรุปเลยแล้วกัน ขนมปังเจียวยากิในที่เกิดเหตุเป็นของที่ซุเฮคุงซึ่อครับ เพราะอะไรถึงซึ่ชัดได้แบบนี้ล่ะหรือที่จริงขนมปังเจียวยากิชิ้นหนึ่งมีสัญลักษณ์นะสิ คุณคงรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าเป็นสัญลักษณ์แบบไหน”

โยริโกะกลืนน้ำลาย เปื้อนหน้าหนีอีกฝ่าย

เขาหัวเราะในลำคอ

“เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานงเลยครับ ว่าทำไมมีของแบบนี้โผล่มาด้วย ตอนผมได้ฟัง ก็ประหลาดใจเหมือนกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีขนมปังเจียวยากิสอดไส้ว่าซาบิ”

เหล้ายินเอนด์บิตเทอร์ถูกวางลงเบื้องหน้าโยริโกะ เธอยกแก้วหันไปทางคางะแล้วยิ้ม

“น่าสนใจดีนะคะ ฉันไม่ขัดคอคุณหรอก เชิญอธิบายต่อได้ตามสบาย”

“ได้สิครับ ผมสังเครื่องดื่มเพิ่มบ้างดีกว่า” เขาวางแก้วบนเคาน์เตอร์

โยริโกะหยิบบุหรีกับไฟแช็กจากกระเป๋าถือ เธอสูบบุหรีเฉพาะที่บาร์แห่งนี้ ตั้งแต่เป็นเจ้าแม่แก๊นัย ก็ไม่เคยสูบต่อหน้าคนอื่นอีกเลย

“ในบรรดาขนมปังเจียวยากิที่อยู่ในที่เกิดเหตุ มีอยู่ชิ้นหนึ่งสอดไส้ วาซาบิ อย่างกับเกมลงโทษในรายการวาไรตี้เลยทีเดียว แถมหลังจากตัดขนมเพื่อใส่วาซาบิเข้าไปแล้ว ยังอุดรอยตัดด้วยแป้งเปียกอย่างพิถีพิถันเสียด้วย ถึงไม่ต้องบอก คุณก็คงรู้อยู่แล้วว่า ร้านขนมไม่มีรสวาซาบิขาย แสดงว่าต้องมีใครสักคนใส่ใส่เข้าไปที่หลัง อาจเป็นฝีมือของผู้เคราะห์ร้าย คนที่เอาขนมปังเจียวยากิมาให้ผู้เคราะห์ร้าย หรือคนอื่นก็ได้ แต่มีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ช่วยให้เราสันนิษฐานเรื่องนั้นได้ เท่าที่ให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานวิเคราะห์ พบว่าขนมปังเจียวยากิสอดไส้วาซาบิเก่ากว่าชิ้นอื่นๆ พุดซัดๆ คือ มันแห้งและแข็งกว่าเดิมเล็กน้อย เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานบอกว่า น่าจะผ่านไปราวหนึ่งวันแล้วหลังอบเสร็จ แปลว่าคนร้าย...แน่นอนว่าหมายถึงคนร้ายที่ใส่วาซาบิในขนม ไม่ได้ใส่วาซาบิเข้าไปในขนมที่ตัวเองเพิ่งซื้อมา แต่เตรียมขนมไว้ล่วงหน้าเพื่อสับเปลี่ยน เท่ากับว่ามีการซื้อขนมปังเจียวยากิตัดต่อกันสองวัน พวกเราเลยไปสอบถามที่ร้านว่า ในบรรดาลูกค้าที่มาซื้อขนมคละแบบทั้งมีและไม่มีไส้ถั่วแดง มีคนไหนที่วันก่อนหน้านั้นก็มาซื้อไปทีหนึ่งแล้วบ้างไหม พนักงานร้านตอบว่าไม่น่ามี แต่ก็บอกข้อมูลอย่างหนึ่งที่น่าสนใจมากให้พวกเราด้วย”

เปียร์กินเนสส์แก้วที่สองถูกนำมาวางหน้าคางะ เขาดื่มอีกหนึ่งให้ลิ้นชุ่มชื้น ยกหลังมือเช็ดฟองรอบปาก แล้วมองโยริโกะ

“หนุ่มน้อยร้าน ‘มัตสึยะ’ มาซื้อเฉพาะวันที่สอง แต่วันก่อนหน้านั้น แก่แก่เนี่ยมาซื้อขนมไป สมกับที่เป็นเก่าแก่เนี่ยของร้านเก่าแก่ ในย่านนิงเงียวโจไม่มีใครไม่รู้จักคุณ”

เธอตอบบุหรืหดสั้นกับจานเซ็ย

เป็นตำรวจสืบสวนที่หัวดีจริงๆ ทำไมมาจมปลักอยู่ที่สถานีตำรวจ นิยมบาชิก็ไม่รู้ ที่ผ่านมาเขาน่าจะสร้างผลงานไว้มากมายทีเดียว

เธอยอมแพ้ ปิดบังไปก็คงเปล่าประโยชน์

“อย่างนี้เอง เป้าหมายของคุณคงจะไม่ใช่ซูเฮ แต่เป็นฉันทะหรือกริ”

“จำเป็นต้องฟังเรื่องราวจากฝั่งเขาด้วยครับ แนนอน ผมพอจะหา
ได้อยู่แล้วว่า เขาไปซื้อขนมแทนสามิคุณ เพราะ...ขอภัยที่เสียมารยาท
เพราะคนที่เผลอวางตอนนั้นมีแค่สามิคุณคนเดียว แต่ถ้าไม่ฟังเรื่องราว
จากฝั่งชูเฮคุง เราจะได้ข้อมูลบางอย่าง ตัวอย่างเช่น ขนมมังเงียวยากิ
ถูกสับเปลี่ยนในจังหวัดไหน”

“งั้นคุณรู้แล้วหรือคะ”

“คิดว่ารู้” คางะผงกศีรษะ “ระหว่างรอเอาขนมมังเงียวยากิที่ซื้อมา
ให้สามิคุณ เขาวางมันไว้ที่จักรยานในตรอก ถ้ารู้จักวัดรของเขาล่วงหน้า
แถมใกล้ๆ บริเวณนั้นยังมีประตูหลังของร้านด้วย การเอาขนมมังเงียวยากิ
มาสับเปลี่ยนย่อมทำได้ง่ายตาย” เขาว่ำแล้วลอบสังเกตอาการของโยริโกะ
“คนเอาวาทาปิใส่ในขนมคือคุณสินะครับ”

“ผิดคนแล้วคะ แต่ครั้งจะปฏิเสธก็คงไม่มีประโยชน์สินะ”

“ในกรณีนั้นเราจะขอเก็บลายนิ้วมือคุณ” คางะเอ่ย “แล้วเปรียบ
เทียบกับรอยนิ้วมือที่สามิคุณซึ่งติดอยู่บนแพ็กพลาสติก”

เธอถอนหายใจ จุดบุหรี่มวนที่สองสูบ

“ยอดเยี่ยมจริงๆ คุณคางะ ทุกอย่างเป็นไปตามที่คุณพูด แต่ฉันคง
ไม่ได้มีความผิดเพราะเรื่องนี้ใช่ไหมล่ะ”

“แนนอนครับ” เขาพยักหน้า “เป็นแค่การกลั่นแกล้งกันน่ารักๆ
เท่านั้นเอง คุณตั้งใจจะขู่ขู่ของสามิให้กลัวรี”

โยริโกะแค้นหัวเราะ พ่นควันสีขาวจากปาก

“ในเมื่อตรวจสอบถึงขั้นนั้นแล้ว คุณคงรู้สินะว่าผู้หญิงคนนั้นเป็น
ใคร”

“การสืบหาตัวผู้รักของสามิคุณเป็นเรื่องง่ายตาย ลองไปร้านประจำ
ของเขาสักสองสามร้านก็รู้แล้ว ว่ากันว่าโลกนี้มีคนเป็นฮ่องปากแตกอยู่
มากมาย ผู้หญิงคนนั้นชื่อคุณอาซามิไชหรือเปล่าครับ เธอทำงานแถวกินซ่า
แถมยังอยู่แมนชั่นชั้นเดียวกับผู้เคราะห์ร้ายในคดีฆาตกรรมครั้งนี้ด้วย”

“ผู้หญิงคนนั้นร้ายกาจ แต่สามีจอมซื่อป้อของฉันใจอ่อนกับผู้หญิง
พรรคนั้น เธอคนนั้นมีลูกแล้วใช่ไหมล่ะ”

“มีครับ อายุหนึ่งขวบได้”

“เหมือนทางนั้นจะบอกว่าเป็นลูกที่เกิดกับสามีฉัน ถ้าหุดหู่เพราะ
เรื่องนั้น ยังพอทำเนา แต่ไม่รู้ทำไมสามีจอมซื่อป้อ กลับดีด้า มีเวลาว่าง
ที่ไร เป็นต้องไปดูหน้าเด็กอ่อนที่ห้องหล่อนทุกที ทำทางจะให้เงินไว้ใช้จ่าย
ด้วย จะเป็นคนดีไปถึงไหนก็ไม่รู้”

“หมายความว่าไงครับ”

โยริโกะดื่มเหล้าอินแอนด์บิตเทอร์แล้วยกไหล่

“หล่อนพูดมั่วซั่วนะสิ ไม่ใช่ลูกของสามีฉัน ก่อนหน้านี้นั้นไม่นาน ฉัน
เคยจ้างนักสืบไปตรวจสอบ ก่อนออกไปทำงานที่ร้าน ผู้หญิงคนนั้นจะ
เอาเด็กไปฝากไว้กับผู้ชายที่อยู่อะพาร์ตเมนต์แถวอุเอโนะ เด็กเป็นลูกของ
ผู้ชายคนนั้น”

“ฉันทำไมหล่อนไม่อยู่ที่เดียวกับผู้ชายคนนั้นล่ะ”

“ทำแบบนั้น ก็ได้เงินจากสามีฉันไม่ได้สิคะ ยังไงความคงแตกสักวัน
แต่คงวางแผนจะรีดเงินให้ได้มากที่สุด จนกว่าจะถึงตอนนั้น”

“อย่างนี้เอง” คางะเกาศีระะ “คุณเลยใส่วาซาบิในขนมึงเงียว
ยากิ เพื่อเตือนผู้หญิงคนนั้นรี”

คำพูดของเขาเรียกรอยยิ้มจากโยริโกะ

“แม้แต่คุณคางะก็ยังคงคาดการณ์ผิด เอาเถอะ ไม่แปลกที่จะคิดอย่าง
นั้นหรอก”

“ผมเดาผิดหรือครับ”

“ฉันตั้งใจจะเอาขนมสอดไส้วาซาบิให้สามีจอมซื่อป้อกินคะ อย่าง
ที่เห็น ใส่ถั่วแดงมีเจ็ดชิ้น ไม่ใส่ไส้สามชิ้นใช่ไหมล่ะ สามีฉันเกลียดถั่วแดง
เลยสั่งแบบไม่มีไส้บางส่วน เพื่อตัวเองจะกินด้วย”

“แล้วคุณก็สอดไส้วาซาบิในชิ้นที่ไม่มีไส้สินะ...”

โยริโกะพยักหน้า เคาะเก้าอี้หูลีงจางนเซีย

“แค่เรื่องที่เด็กคนนั้นไม่ใช่ลูกตัวเองนะ เขาน่าจะรู้อยู่แล้วแน่ๆ เพราะตัวเขามีสีกุไม่ได้”

มือคางะข้างที่ถือแก้วกระตุก “เอ๊ะ จริงหรือครับ”

“ไม่ผิดแน่ค่ะ เพราะเมื่อก่อนเคยไปตรวจที่โรงพยาบาล แต่เขาก็ไม่บอกผู้หญิงคนนั้น ส่วนหนึ่งคงเพราะทำใจทอดทิ้งผู้หญิงที่มาพึ่งตนไม่ลง แต่เหตุผลสำคัญกว่านั้น คงเพราะเขาอยากลี้มรสชาติของการมีลูกกลับ แม้จะเป็นเรื่องโกหกเพียงชั่วคราวก็ตาม เขาแสดงละครเป็นสามีจอมเสเพล แต่ความจริงเป็นผู้ชายซื่อๆ กับผู้หญิงคนนั้น ก็คงมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วยแค่ครั้งสองครั้งเพราะอารมณ์ชั่ววูบ”

คางะถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ถ้าแกเ็นียก็เลยหมดความอดทนรี”

“อดหงุดหงิดไม่ได้แน่ค่ะ เขาคิดว่าตบตาถ้าแกเ็นียได้แนบเนียน ฉะนั้นตั้งใจจะใช้วาชาบิลงโทษเขาให้หลายจำ...คุณคางะพูดถูกแล้ว ฉันเกล้งเขาเหมือนเด็กๆ”

“แต่ฝ่ายสามียังไม่รู้ว่าตัวเองถูกลองโทษ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีขนมสอดไส้วาชาบิ ทั้งยังไม่รู้ว่าขนมนี้เจียวยากที่ตัวเองมอบให้ผู้หญิงถูกพบในที่เกิดเหตุ”

“เรื่องนั้นฉันก็แปลกใจค่ะ ทำไมขนมนี้เจียวยากที่หอนั้นไปอยู่ในที่แบบนั้นได้ คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก”

คางะผุดยิ้ม เกาคางที่ไว้เคราบางๆ

“ที่จริงผมสอบถามคุณอาซามิมาแล้ว เจ้าตัวยอมรับว่าให้ขนมนี้เจียวยากแก่ผู้เคราะห์ร้าย แต่ไม่ได้พูดชัดเจนว่าได้มาจากใคร บอกแค่ว่าได้จากลูกค้าที่มาใช้บริการที่ร้านบ่อยๆ”

“ทำไมเจ้าตัวถึงเอาขนมให้คนอื่นก็ไม่รู้”

“เรื่องนั้นนะรี” เขาขมวดคิ้วคล้ายลำบากใจจะพูด แต่ก็อ้าปากบอก

ในที่สุด “เห็นว่าไม่ชอบนะครับ”

“เอ๊ะ”

“คุณอาซามิบอกว่าไม่ชอบขนมญี่ปุ่น ไม่ว่าจะมีไส้ถั่วแดงหรือไม่ก็ตาม ปกติเธอไม่กินขนมनि้งเงียวยากิอยู่แล้ว แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งเคยพูดเอออออกไปว่าชอบกิน ลูกค้าคนนั้นเลยเอามาให้บ่อยๆ จนลำบากใจ วันนั้นเกิดรำคาญขึ้นมา หลังได้รับขนมจากเขาที่หน้าห้อง ก็เอาไปให้ผู้หญิงที่อยู่ชั้นเดียวกันทันที ยังใส่อยู่ในถุงก๊อบแก๊บเลยนะครับ แพ็กพลาสติก จึงไม่มีรอยนิ้วมือเธอติดอยู่ แต่มีรอยนิ้วมือของสามีคุณและชูเฮคุงติดอยู่ด้วยเหตุผลเดียวกัน”

“ไม่รู้จะพูดยังไงเลย เขาโดนหลอกตั้งแต่เรื่องนั้นเลยหรือนี่” โยริโกะกุมขมับ “แถมยังได้แค่เอาขนมนิ้งเงียวยากิให้ โดยที่ผู้หญิงคนนั้นไม่ยอมให้เข้าไปในห้องด้วย จริงๆ เลย แค่คิดว่าต้องอยู่กับสามีจอมซื่อแบบนั้นไปอีกตั้งหลายสิบปี ฉันก็ชักปวดหัวแล้วละ ต้องบอกให้ชูเฮคุงเลิกซื้อขนมนิ้งเงียวยากิได้แล้ว”

“จะว่าไปเขาก็น่าสงสารนะครับ ผมสำนึกผิดที่แกล้งเขามากเกินไปหน่อย แต่เขาน่านับถือมาก จนแล้วจนรอด ก็ไม่ยอมสารภาพเลยว่าเจ้านายเป็นคนวานให้ไปซื้อ”

“เด็กคนนั้นใช้การได้ค่ะ ฝีมือการทำอาหารจะขัดเกลาคู่ไหนก็ได้ แต่ความปากหนักถือเป็นของล้ำค่าสำหรับคนอยากจะทำานบริการ”

“ฉันรามาตี้มอลองให้พ่อครัวในอนาคตที่จะดูแลร้าน ‘มัตสึยะ’ ต่อไปได้ไหมครับ”

“ถ้าร้านไม่เจ๊งเสียก่อนเพราะสามีจอมซื่อแบบคนนั้น ก็คงดีนะค่ะ”

โยริโกะยกมือข้างหนึ่งเรียกบริการ

บทที่ 3

ลูกสะใภ้ร้านเครื่องดินเผา

1

“ทำไมจันอายุ¹⁰ สีขาวสไตร์อิงะยากิ¹¹ ถึงมาอยู่ตรงนี้ล่ะ ตรงนี้มันที่วางคุโรบิเซ็น¹² นี่นา วางผิดอีกแล้ว จะต้องให้บอกสักกี่ครั้งเนี่ย ไม่ไหวเลยจริงๆ”

ซุซุเอะพึมพำระหว่างย้ายตำแหน่งภาชนะที่เรียงบนชั้น นาโอยะกางหนังสือพิมพ์บังหน้าตัวเองไว้ ทำเป็นไม่ได้ยิน เพิ่งกลับจากบริษัทที่เกี่ยวจะฟังเสียงบัน

ในใจเขาคิดว่า ถ้ามีลูกค้ำมาก็ดีนะสิ ทว่าผู้คนที่เดินตามถนนไม่มี

¹⁰ เป็นจานดินเผาที่ขนาดเหมาะสำหรับใส่ปลาอายุ

¹¹ เครื่องดินเผาที่ผลิตในเมืองอิงะ จังหวัดมิเอะ เป็นงานฝีมือดั้งเดิมประจำชาติญี่ปุ่น มีจุดเด่นคือผิวเหมือนแก้ว ซึ่งเกิดจากการเผาที่อุณหภูมิสูง รวมทั้งพื้นผิวที่ดูเรียบง่ายและทรงพลัง

¹² เครื่องดินเผาชนิดหนึ่ง หลังจากขึ้นรูปแล้ว จะนำดินที่มีแร่เหล็กปริมาณมากมาทาผิว แล้วเอาเข้าเตาเผา ดินบนพื้นผิวจะลายอย่างรวดเร็ว และเคลือบผิวภาชนะไว้ ระดับความเข้มของสีจะขึ้นอยู่กับปริมาณแร่เหล็กในดิน จึงมีตั้งแต่สีม่วงเหมือนใบชิสะ ไปจนถึงสีดำ

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงานิโนะ เคโอะ ได้ที่
DaifukuPUB

มีหญิงถูกข่มขืนในมูมหนึ่งของนิคมบาชิ
สิ่งที่ขวางกั้นเบื้องหน้า คางะ เคียวอิโร ตำรวจสืบสวน
ที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งคือปริศนาแห่งจิตใจที่คำนึงถึงผู้อื่น
ผู้ให้เบาะแสคือคนธรรมดาทั่วไปซึ่งอาศัยอยู่ในย่าน
ที่หลงเหลือบรรยากาศของยุคเอโดะ

“ถ้ามีใครทุกข์ใจเพราะคดี
การช่วยคนเหล่านั้นก็คือหน้าที่ของผมครับ”

ปริศนาที่อุบัติขึ้นเพราะต้องการปกป้องคนสำคัญ
กำลังจะเชื่อมโยงไปสู่คนร้าย

ฉบับภาษาไทยพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ ฆาตกรรมปริศนากับตำรวจหน้าใหม่
โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

นิยายสืบสวน คางะ เคียวอิโร คดีที่ 8

ISBN 978-616-14-0359-1

www.booktime.co.th

310.-

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน